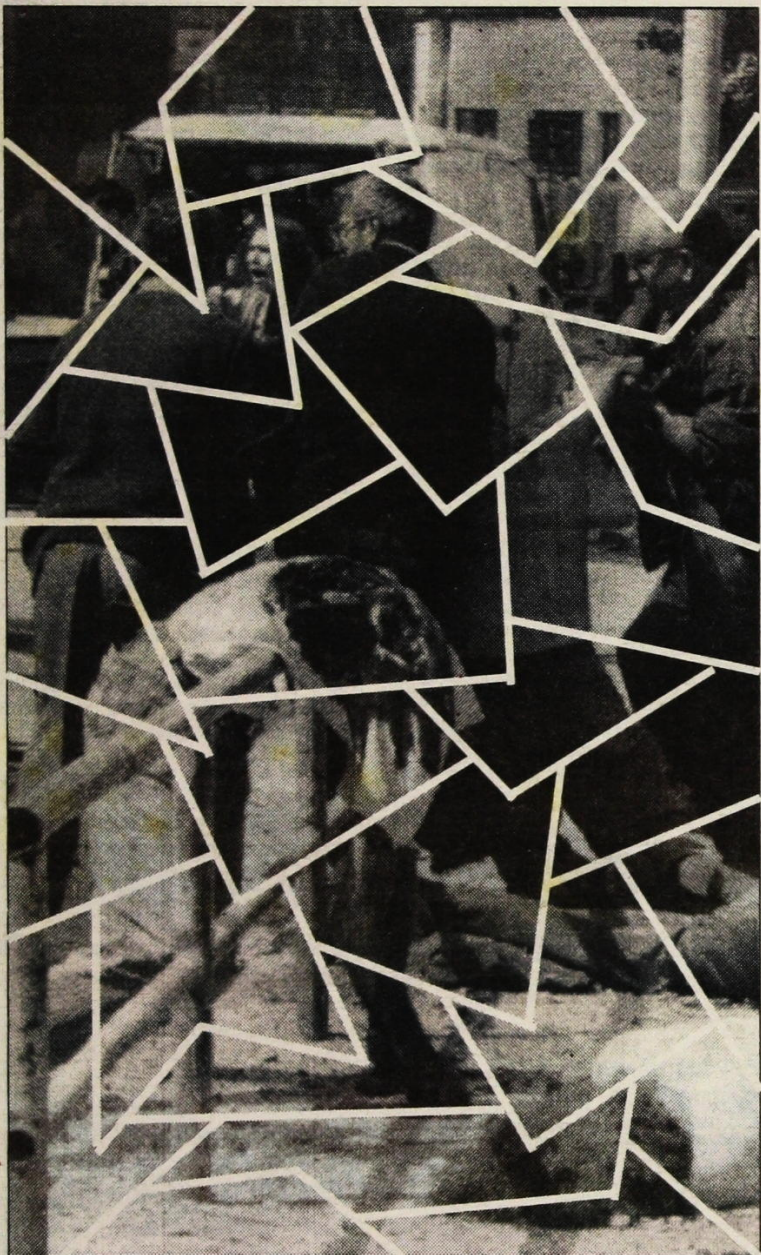

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 19ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ ΩΡΕΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ πολέμου αργότερα, 2.500.000 πρόσφυγες, δεκάδες χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες, τίποτα δεν φαίνεται να πλησιάζει προς κάποιο τέλος. Ο βομβαρδισμός της κεντρικής αγοράς του Σεράγεβο από τους σερβοβόσνιους την περασμένη Δευτέρα και η τρομακτική σε ένταση αεροπορική επίθεση του NATO εναντίον τους από τα ξημερώματα της Τετάρτης υποσχονται ακόμη αρκετό αίμα για τα διεθνή ΜΜΕ. Έτσι κι αλλιώς αυτός ο πόλεμος δεν τελειώνει κάτω από το βάρος οποιασδήποτε πολιτικής ή στρατιωτικής λύσης. Το εθνικιστικό μίσος που γεννήθηκε αυτά τα τέσσερα χρόνια θα χωρίζει για πάρα πολύ καιρό ακόμη τους λαούς που κάποτε αποτελούσαν την ενιαία Γιουγκοσλαβία. Και θα κάνει πανεύκολη την επαναπροώθηση του πολέμου τη στιγμή που οποιοδήποτε από τα εμπόλεμα κράτη θα κρίνει πως οι διεθνείς συνθήκες και οι στρατιωτικοί συσχετισμοί το ευνοήσουν ξανά στο μέλλον.

Πίσω από το όψιμο ενδιαφέρον του NATO για την προστασία των αμάχων κρύβεται η πραγματικότητα που επέβαλλε η κυριαρχία. Αν οι εσωτερικές συνθήκες της Γιουγκο-

σλαβίας ήταν ώριμες πριν από τέσσερα χρόνια για την έναρξη του εμφυλίου πολέμου, ήταν παρόλα αυτά η ΕΟΚ, οι ΗΠΑ και η Ρωσία που έδωσαν το σήμα εκκίνησης για την έναρξη του. Κι όσο κι αν σκίζουν τα μάτια τους για τους πρόσφυγες, τους νεκρούς, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τους βιασμούς, τις εκτελέσεις αμάχων, ήταν αυτές οι δυνάμεις που τροφοδότησαν όλο αυτό το διάστημα τους εμπόλεμους στρατούς με οπλικά συστήματα, πυρομαχικά και καύσιμα. Διακόσιες χιλιάδες αρνητές στράτευσης στην πρώην Γιουγκοσλαβία είναι μια άλλη πραγματικότητα που επιμελώς έκρυψαν τα ΜΜΕ. Κι όσοι από αυτούς δοκίμασαν να καταφύγουν στο εξωτερικό, αντιμετώπισαν άγριες διώξεις και βίαιες επαναπροωθήσεις πίσω από την Γερμανία, την Γαλλία, την Ολλανδία και την Σουηδία. Η ακριβώς αντίθετη πολιτική δηλαδή απ' αυτή που ακολουθήθηκε για τους άγγλους, γερμανούς, ιταλούς και έλληνες μισοφόρους φασίστες που πολέμησαν και πολεμούν στην Βοσνία-Ερζεγοβίνη. Όχι μόνο δεν δικάζονται σαν εγκληματίες πολέμου, αλλά έδωσαν και την ιδέα να γίνει τουριστικό σπορ η εκτέλεση αμάχων στο Σεράγεβο. Δεν

χρειάζονταν η επέμβαση του NATO για να γίνει κατανοητό πως οι εμπόλεμοι δεν είναι μόνο οι σέρβοι, οι βόσνιοι και οι κροάτες.

Η στρατιωτική επίθεση του NATO δεν αποκλιμακώνει με κανένα τρόπο τον πόλεμο στη Βοσνία. (βλέπε "ΑΛΦΑ" v. 4) Φέρνει μόνο και μόνο το μήνυμα πως οποιαδήποτε λύση τελικά επιβληθεί στο γιουγκοσλαβικό δράμα, θα 'ναι μια λύση προσαρμοσμένη στις επιλογές και στην θέληση της δυτικής κυριαρχίας. Πως κανένα από τα εμπόλεμα μέρη δεν μπορεί να επιβάλλει το δικό του status quo κάτω από την στρατιωτική υπεροχή του. Και αυτό το μήνυμα προορίζεται τόσο για τους σερβοβόσνιους, όσο και για τους προσωρινά συμμάχους, κροάτες και βόσνιους μουσουλμάνους. Τελικά τίποτα δεν αποκλείει το αμερικάνικο σχέδιο της προηγούμενης εβδομάδας για διχοτόμηση της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης ανάμεσα στους σέρβους και τους κροάτες να γίνει πραγματικότητα. Όποια κι αν εί-

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

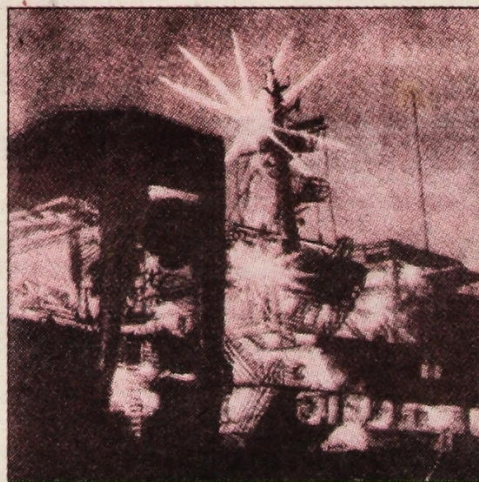
ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ σε ένα αρκετά αξιολόγο δυναμικό βιομηχανικών μονάδων σε όλη την Ελλάδα, αποσαφηνίζει για άλλη μια φορά τα χαρακτηριστικά και τους στόχους της επιχειρούμενης "ανάπτυξης" του ελληνικού καπιταλισμού και θέτει επί τάπητος κάποια ζητήματα προς επίλυση από την πλευρά των καταπιεσμένων.

Αυτή την στιγμή δεν υπάρχει σημείο στην ελληνική κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα που να μην καταμαρτυρεί το μέλλον που μας επιφυλάσσουν οι κυρίαρχοι αλλά και τις διεξόδους που οφείλουν να ακολουθήσουν αυτοί που πραγματικά ενδιαφέρονται για την ανάπτυξη και την εδραίωση των κοινωνικών αγώνων. Από το παλαιότερο πρόβλημα της πώλησης των ναυπηγείων Σκαρμαγκά μέχρι τα πιο πρόσφατα του κλεισίματος των ναυπηγείων Ελευσίνας, της βιομηχανίας ROCAS στη Λάρισα, των πλαστικών Καβάλας και της κλωστοϋφαντουργίας Φιλιάτων, αυτό που ανακαλύπτεται με τον καλύτερο τρόπο είναι ο σκανδαλώδης για τους εργαζομένους και την κοινωνία χαρακτήρας των ιδιωτικοποιήσεων και το ψέμα της "ανάπτυξης με κοινωνικά κριτήρια". Έννοιες και επιλογές που αποτέλεσαν την αιχμή του δόρατος της αναδιάρθρωτικής πολιτικής της Ν.Δ. - μέχρι το 1993 - στη μια περίπτωση και του ΠΑΣΟΚ - από το '93 μέχρι σήμερα - στην άλλη περίπτωση.

Κι αν το φιάσκο του ομίλου Περατικού ή το πιο πρόσφατο του ομίλου Καλογερίδη [που επιχειρεί

με μια εγγυητική επιστολή 250.000.000 δρχ. να εξαγοράσει τα ναυπηγεία Σκαρμαγκά] μπορεί να πείσει, έστω και λίγους, πως πρόκειται για μεμονωμένες περιπτώσεις "αεριτζήδων" το κλείσιμο των πλαστικών Καβάλας και της κλωστοϋφαντουργικής Φιλιάτων από τους όμιλους Πετρετάκη και Αργυρού αντίστοιχα που θεωρούνται από τους πιο δυναμικούς βιομηχανικούς κλάδους πανελλαδικά δεν αφήνει την παραμικρή αμφιβολία για το πως εννοούν οι καπιταλιστές, την "ανάπτυξη με κοινωνικά κριτήρια" άσχετα αν ανήκουν στους "αεριτζήδες" ή στους "σοβαρούς επιχειρηματίες".

Η καραμέλα λοιπόν της "ανάπτυξης με κοινωνικά κριτήρια" που τα τελευταία χρόνια αποτέλεσε και παντιέρα πολλών συνδικαλιστικών εργατοπατέρων και προοδευτικών-αριστερών πολιτικών, στέλνοντας πολλά βήματα πίσω τους κοινωνικούς αγώνες και εξασφαλίζοντας προσωρινά κάποια κοινωνική συναίνεση, αποκαλύπτεται τώρα σε όλο της το μεγαλείο: βίαιο πέταγμα στο δρόμο μερίδας εργαζομένων χωρίς καν να τους δοθούν έστω τα ψίχουλα που ορίζει ο νόμος [αποζημιώσεις, δεδουλευμένα κ.λ.π.], ένταση της ληστρικής εκμετάλλευσης μέχρι και φυσικής εξόντωσης [βλέπε "εργατικά ατυχήματα" με πιο πρόσφατο αυτό της ΠΥΡΚΑΛ] των υπολοίπων που δεν απολύονται, χτύπημα των κοινωνικών αγώνων, σπάσιμο της ραχοκοκαλιάς κάθε δυναμικής συλλογικότητας και αλληλεγγύης διαμέσου της ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων,

της απομαζικοποίησης των χώρων εργασίας και εν τέλει δια μέσου της προσωρινής αποβιομηχάνισης. Αυτά σημαίνει για κάθε προλετάριο κάθε έννοια ανάπτυξης ενώ για τους κυρίαρχους [Κεφάλαιο και Κράτος] σημαίνει βελτίωση του κέρδους και όλων των όρων κυριαρχία τους πάνω στην κοινωνία.

Απέναντι σε αυτή την καπιταλιστική επίθεση έχουν ξεκινήσει κάποιες κινητοποιήσεις εργαζομένων με στάσεις εργασίας, συλλαλητήρια, πορείες [ναυπηγεία Σκαρμαγκά], αποκλεισμό τραπεζών [Λάρισα] αλλά και κλείσιμο δρόμων, λιμανιού και κατάληψη του εργοστασίου στις Φιλιάτες.

Αυτό που έχει μέγιστη σημασία αυτή τη στιγμή είναι οι αγώνες αυτοί καταρχήν να συνεχιστούν

Συνέχεια στη σελίδα 2

ΜΕΤΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ «ΑΛΦΑ»

Ανοίγοντας τα φτερά...

Η αντίστροφη μέτρηση ήδη έχει αρχίσει. Στις 9 και 10 Σεπτεμβρίου στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη έχουν προγραμματιστεί οι πρώτες ανοιχτές συνελεύσεις για την μετεξέλιξη της εφημερίδας.

Σελ. 2-3

ΕΠΙΡΧΙΑ

Λοξ(ι)ες πορείες...

Κοντά στα σύνορα της χώρας δεν ανθεί μόνο ο εθνικισμός, αλλά και η αντίσταση. Η αλληλεγγύη, η δράση και η παρέμβαση γεννιούνται στις Σέρρες. Το στοίχημα είναι να επαναληφθεί και αλλού.

Σελ. 3

ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

Στα βουνά της... Ευρώπης

Δεν είναι δημοσκοπήση, δεν είναι έρευνα αγοράς. Είναι ένας διάλογος με ανταπόκριση απ' όλο τον κόσμο. Και από την Ελλάδα.

Σελ. 3

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ε.Ε.-Μπ.

★ Το ότι η γη αντιμετωπίζεται σαν σκουπίδοτοπος της ανθρώπινης παράνοιας είναι γνωστό. Το βιώνουμε καθημερινά μέσα και έξω από το πετσί μας. Το ότι "έξεχασαν" 650 τόνους ουράνιο στο Μπούχοβο της Βουλγαρίας χωρίς ούτε τα στοιχειώδη μέτρα ασφαλείας να πάρουν είναι από αυτά τα λίγα που γίνονται γνωστά και στοιχειώνουν τους χειρότερους εφιάλτες μας.

★ «Επαναστατικό πείραμα» για την αποτοξίνωση των ναρκωτικών αρχίζει από τις 3 Σεπτεμβρίου στην Ιταλία. Το πρόγραμμα μελετήθηκε στην Ισπανία και τελειοποιήθηκε στο Ισραήλ. Το κόστος της παρακολούθησης του ανάγεται στο 1.500.000 δραχμές. Το αστέιο της υπόθεσης δεν είναι το κόστος αλλά το γεγονός ότι το πρόγραμμα βασίζεται στην άποψη ότι η εξάρτηση από τα ναρκωτικά είναι «ασθένεια» και ως τέτοια πρέπει να θεραπευτεί. Γνωστά πράγματα δηλαδή. Αντε παιδιά με τις υγιείς σας.

★ Όσο και αν θεωρούμε κάποια πράγματα μακρινά, κάποιες τραγικές ειδήσεις έρχονται να μας υπενθυμίσουν πόσο κοντά μας είναι. Τρεις χιλιάδες εξακόσια μικρά κορίτσια υποβάλλονται σε επέμβαση «περιτομής» καθημερινά στην Αίγυπτο. Οι περιτομές είναι ιδιαίτερα διαδεδομένες στις αγροτικές περιοχές (98% των κοριτσιών σε σχέση με το αντίστοιχο 70% σε αστικές περιοχές). Η θρησκευτική ηγεσία των Σουνιτών υποστηρίζει και προωθεί τις επεμβάσεις, υπενθυμίζουν πως ο προφήτης Μωάμεθ την είχε χαρακτηρίσει αναγκαία «ωστε οι γυναίκες να μην βρίσκονται σε συνεχή διέγερση».

★ Μιας και μιλάμε για περιτομές... Όσο τρομερές κι αν είναι δεν είναι τίποτε μπροστά σ' αυτές της πνευματικής περιτομής στην οποία υποβάλλονται όλοι οι νεοοσοί του δυτικού πολιτισμού. Υποστηρικτές της πνευματικής περιτομής υποστηρίζουν ότι είναι αναγκαία για να εξαλειφθεί κάθε ίχνος φαντασίας, δημιουργικότητας, ευαισθησίας, συντροφικότητας. Για να ενταχθούν στις αγκάλες της υγιούς κοινωνίας. Από πρόσφατη έρευνα αστικής φυλλάδας για τις επιδράσεις της τηλεόρασης στις πολύ νεαρές ηλικίες.

★ Η δικτατορία του προλεταριάτου δεν πέθανε. Επανερχεται στην ΑΕΚ από τον επίγονο του Λένιν Μιχάλη Τροχανά. Ξεκινάει με την σοσιαλιστική πολιτική στο θέμα των εισητηρίων όπου οι οπαδοί χωρίζονται σε 3 κατηγορίες: οι προλετάριοι της σκεπαστής θα πληρώνουν 100 δρχ.(!), οι μικρομεσαίοι του πέταλου φυσιολογικές και οι ματσωμένοι των επίσημων θυρών θα υποβληθούν σε εξοντωτική φορολογία (μέχρι 30.000 δρχ το εισητήριο), για να συγκεντρωθούν πόροι για την σοσιαλιστική ανοικοδόμηση της μεγάλης ΑΕΚ. Μάλιστα το οργανωμένο κόμμα των προλεταρίων η ORIGINAL θα αναλάβει την τάξη μέσα στο γήπεδο και βέβαια την στήριξη του προέδρου. Δύο απορίες: 1) Θα αποδειχθεί ο Ντούσαν νέος Τρότσκι 2) Θα εξελιχθούν οι ανικανοποίητοι χούλιγκανς σε Μαχνοβιστίνια ή Κροστάνδη;

★ Ένας εργάτης πεθαίνει κάθε τρεις μέρες από «εργατικό ατύχημα». Οι υπόλοιποι απλά φυτοζωούν...

Μια «προβληματική» ιστορία

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ που έχει δημιουργηθεί στο χώρο των «προβληματικών» επιχειρήσεων αποτελεί την τελευταία, ίσως, σκηνή ενός έργου που παίζεται τα τελευταία 20 χρόνια. Οι προηγούμενες είναι λίγο πολύ γνωστές. Το μέγεθος της απάτης τεράστιο. Οι «εθνικοί στυλοβάτες» ακόμα και σύμφωνα με τους νόμους τους και το «δικίο» τους εμφανίζονται σαν εγκληματίες. Άσχετα αν δεν τιμωρούνται. Εξακολουθούν να στηρίζουν και να δικαιολογούν την ηθική τους που ξέρει πολύ καλά να εγκληματοποιεί αγωνιστές και να αποζημιώνει επιχειρηματίες που έφαγαν δισεκατομμύρια δραχμές.

Εκτός όμως από το πασιφανές νόημα των πράξεων των μεμονωμένων βιομηχάνων αυτό που αξίζει να δούμε είναι η συνολικότερη τάση του συστήματος μέσα στο οποίο εντάσσονται αυτές. Οι στόχοι όλης της διαδικασίας εκσυγχρονισμού που ευαγγελίζονται οι ειδικοί και τα αφεντικά είναι κάτι παραπάνω από οικονομικές κομπίνες. Πρόκειται για επιθέσεις του κεφαλαίου συνολικά στην μορφή συλλογικής αντίστασης που αναπτύχθηκε στις μεγάλες βιομηχανίες τα προηγούμενα χρόνια. Δεν είναι μόνο η παραγωγικότητα που ωθεί τον εκσυγχρονισμό της παραγωγικής διαδικασίας. Αυτός είναι αναγκαίος και για το σπάσιμο των συνεκτικών δεσμών που αναπτύσσονται αντικειμενικά μέσα στα παραδοσιακά εργοστάσια, αφού πετάει από την παραγωγή ένα μεγάλο δυναμικό.

Το κίνημα της μεταπολίτευσης στην Ελλάδα με τις μεγάλες απεργίες αποτελεί ένα μέρος του συνολικού κινήματος που αναπτύχθηκε το 60-70 διεθνώς. Αυτό το κίνημα με τα κουτσά του και τα στραβά του δημιούργησε τέτοιες συνθήκες που οι ρεφορμιστικές παροχές ήταν αναγκαίες για τη στόμωση του. Τις κατακτήσεις αυτές όμως έστω και συνεχώς μειωμένες τις απολάμβαναν για αρκετά χρόνια οι εργαζόμενοι. Έτσι μπορεί το κίνημα της μεταπολίτευσης να μην ανέτρεψε το σύστημα, κατάφερε όμως να γίνει ένας διαπραγματευτικός παράγοντας που αύξησε κατά πολύ το κόστος της εργατικής δύναμης. Στόχος όμως των καπιταλιστών είναι η μεγιστοποίηση του κέρδους. Και ο σιγουρότερος και μονιμότερος τρόπος για να συμβεί αυτό είναι όταν από την σκακίερα του παιχνιδιού εκλείπει ο παράγων κίνημα. Έτσι μπορεί βραχυπρόθεσμα να «χάνουν» από τις επενδύσεις και τις παροχές. Μακροπρόθεσμα όμως κερδίζουν από την ηρσυχία τους στο να κάνουν ό,τι θέλουν.

Αυτό ακριβώς επιδιώκουν σ' όλο τον δυτικό κόσμο. Οι νέες τεχνολογίες αυτοματοποίησης της παραγωγής και μέτρα σαν τη λευκή βίβλο στοχεύουν στην ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας. Είναι η αναγκαία συνθήκη σπασίματος των αντιστάσεων στο εργοστάσιο. Οι μεγάλες επιχειρήσεις μεταφέρουν μεγάλα βιομηχανικά κομμάτια τους από το κέντρο στην περιφέρεια όπου οι δυνατότητες αντίστασης του εκεί προλεταριάτου είναι περιορισμένες. Αν κοιτάξουμε απ' αυτό το πρίσμα την ιστορία των «προβληματικών» στην Ελλάδα πιθανόν να βγάλουμε κάποια ανάλογα συμπεράσματα. Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή.

«Προβληματικές» έγιναν οι επιχειρήσεις που αναπτύχθηκαν από τη χούντα και μετά στηριζόμενες σε μια προνομιακή πιστωτική μεταχείριση κυρίως από την εθνική τράπεζα. Πρόκειται κυρίως για βιομηχανίες που οι κλάδοι τους περνούν κρίση διεθνώς. Είναι οι κλάδοι του σιδήρου, του πλαστικού, του ξύλου και των νημάτων σαν πρώτων υλών. Προϊόντα πεπερασμένα κι εξαντλημένα που αντικαθίστανται από τη χημική βιομηχανία.

Είναι επίσης επιχειρήσεις που έχουν πελατειακή σχέση με τους κρατικούς οργανισμούς. Αυτές βρέθηκαν σε δύσκολη θέση όταν ήρθαν αντιμέτωπες με Εοικικά προϊόντα τα οποία φάνταζαν σαν πιο μοντέρνα. Πολλές μάλιστα Εοικικές εντολές για το κλείσιμο ελληνικών επιχειρήσεων κάτω απ' αυτό το πρίσμα πρέπει να αντιμετωπιστούν.

Τέλος είναι οι επιχειρήσεις που δεν είχαν εκσυγχρονιστεί αλλά και

που σε μερικές περιπτώσεις είχαν αρκετά ισχυρό συνδικαλιστικό κίνημα. Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης ήταν να παράγονται προϊόντα με χαμηλότερα ποσοστά κέρδους από άλλα. Ήταν πιο συμφέρον για τους ιδιοκτήτες λοιπόν να τις χρησιμοποιούν σαν μέσο εύκολου πλουτισμού (βλ. κομπίνες) παρά να τις λειτουργήσουν παραγωγικά.

Έτσι αφού οι ιδιοκτήτες έφαγαν αρκετά δισεκατομμύρια έφυγαν σαν «κύριοι». Στη θέση τους ήρθε το «φιλεργατικό» ΠΑ.ΣΟ.Κ. του '81 για να πληρώσει με λεφτά από τους φόρους των ελλήνων προλεταρίων τον εκσυγχρονισμό και τις ζημιές των επιχειρηματιών. Το μέτρο ονομάστηκε «κοινωνικοποίηση» και λανσαρίστηκε σαν φιλεργατικό.

Ενώ λοιπόν οι επιχειρηματίες δεν πλήρωναν τίποτα ο εκσυγχρονισμός γίνοντας υπνωτίζοντας παράλληλα και το κίνημα που πλέον άρχισε να μπαίνει στην γωνιά αφήνοντας του «σοσιαλιστές» να καθαρίσουν για πάρτυ τους. Αυτό τον ύπνο λόγω «επιτυχίας» οι εργαζόμενοι θα τον πληρώσουν μάλλον ακριβά λίγα χρόνια μετά. Όταν η ΝΔ άρχισε τις ιδιωτικοποιήσεις των προβληματικών - που ήδη είχαν αρχίσει να συζητιούνται από το ΠΑ.ΣΟ.Κ. μετά το '87 - οι αντιστάσεις που αναπτύχθηκαν είχαν πολλές αδυναμίες. Έτσι δεν κατάφεραν να σταματήσουν αυτό το κύμα με αποτέλεσμα το κίνημα να ξαναμπει στη γωνιά αυτή τη φορά λόγω «αποτυχίας». Αν σήμερα τα αφεντικά και το κράτος φαντάζουν ως οι μόνοι ικανοί να διευθετήσουν τις υποθέσεις των προβληματικών. Αν σήμερα δίπλα στις ήδη αρκετές περιοχές φτώχειας που υπάρχουν

στην Ελλάδα υπάρχει ο κίνδυνος να προστεθούν κι άλλες. Αν τέλος σήμερα πωλείται ο Σκαρμαγκάς με αποφάσεις της μισής ώρας είναι γιατί οι εργαζόμενοι απέχουν από τον κοινωνικό στίβο.

Το παρελθόν απέδειξε ότι, όσοι εμπιστεύθηκαν τα «φιλεργατικά» κόμματα και τους συνδικαλιστές τους, βρέθηκαν απολυμένοι. Για να μην συμβεί και τώρα αυτό, πρέπει να ανατραπεί κάθε εμπιστοσύνη στο ΠΑ.ΣΟ.Κ. και στους συνδικαλιστές που συναινούν στις αποφάσεις του. Όσοι εργατοπατέρες μιλούν για ανάπτυξη είναι ύποπτοι. Γιατί ανάπτυξη σημαίνει εκτός από φτώχεια και ανεργία αδυναμία αντίστασης.

Νομίζω ότι είναι στο χέρι των εργαζόμενων να αντισταθούν στις νέες μεθοδεύσεις. Ένα πρώτο βήμα θα μπορούσε να είναι σύνδεση των επιμέρους αγώνων των «προβληματικών». Αρχίζοντας από τα ναυπηγεία θα μπορούσε να δημιουργηθεί σιγά-σιγά ένα κοινό μέτωπο των εργαζομένων σ' όλες τις θιγόμενες επιχειρήσεις. Τα συμφέροντά τους είναι κοινά και η δύναμή τους βρίσκεται στην ενότητα. Αυτή όμως σίγουρα δεν μπορεί να επιτευχθεί όσο τα πράγματα παραμένουν στα χέρια σωματείων όπως αυτό της Ελευσίνας. Ούτε μέσα από συνελεύσεις σαν αυτές που διοργάνωναν εκεί όπου μόνοι που δεν μιλούσαν ήταν οι εργαζόμενοι. Χρειάζεται ένας συντονισμός όλων των εργαζομένων στην πράξη, που θα βρει και την έμπρακτη αλληλεγγύη των υπόλοιπων προλεταρίων, για να ανακοπεί καταρχήν το νέο κύμα ανεργίας.

Γ.Μ.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

και να κλιμακωθούν. Κατά δεύτερον οι εργαζόμενοι να μην έχουν καμία εμπιστοσύνη στις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες (αφού και αν ακόμα «χάσουν» την δουλειά τους «ένα βουλευτικό έδρανο θα τους περιμένει όπως έχει αποδειχθεί) στους διευθυντές τραπεζών, σε όλο το χυδαίο συρφετό των διαμεσολαβητών χαρτογιακάδων αλλά και στους κύκλους των εγκληματιών «σοβαρών επιχειρηματιών» δολοφόνων.

Μόνη εγγύηση για τους εργαζόμενους και για την αντιμετώπιση του βραχυπρόθεσμου οικονομικού και κοινωνικού αφανισμού τους αλλά και για την ευόδωση του μακροπρόθεσμου στόχου της κοινωνικής δικαιοσύνης, για μια κοινωνία χωρίς αφεντικά και δούλους, χειρώνακτες και γραφειοκράτες, είναι οι ίδιοι οι αγώνες των εργαζομένων όταν διεξάγονται απ' τη βάση

τους και αυτοοργανωμένα. Η κοινωνική αλληλεγγύη στους αγώνες των εργαζομένων και η άμεση και λειτουργική σύνδεση μεταξύ των αγώνων στα διάφορα εργοστάσια για τη δημιουργία ενιαίου κοινωνικού μετώπου είναι οι μόνοι δρόμοι για το μπλοκάρισμα και το οριστικό σταμάτημα της άθλιας διαδικασίας καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης που άλλοτε βαφτίζεται ιδιωτικοποίηση και άλλοτε «ανάπτυξη με κοινωνικά κριτήρια».

-ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΡΙΘΕΙ ΑΚΟΜΑ

-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

-ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΙΣ ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΕΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΥΣ

Δ.Α.

Αστυνομικό ρεπορτάζ

★ Αλλαγές λέει στην Αντιτρομοκρατική Υπηρεσία. Τι, δηλαδή τώρα θα κυνηγάνε τους πραγματικούς τρομοκράτες (κράτος, αστυνομία κλπ.);

★ Δεν έχουμε πια να φοβόμαστε τίποτα. Υψηλού επιπέδου (πολύ υψηλού επιπέδου), οι μαθητές και μαθήτριες που μήκαν στις αστυνομικές σχολές με τις πανελλήνιες εξετάσεις. Τόσο υψηλού επιπέδου που ο διευθυντής της αστυνομίας θεώρησε απαραίτητο να μας διευκρινίσει σε πόσες άλλες σχολές θα είχαν περάσει αν τίς είχαν επιλέξει. Τόσο λοιπόν αγωνιούσαν και οι ίδιοι για την πνευματική κατάσταση των παλιών αστυνομικών; Μην αγωνιάτε λοιπόν σύντροφοι. Τώρα πια μπορούμε να συζητήσουμε το αναπότρεπτο της καταστροφής κάθε κατασταλτικού μηχανισμού με τους καινούριους διανοούμενους.

★ Ως που θα φτάσουν ακόμη. Ξεκίνησαν κλέβοντας κασετόφωνα από αμάξια. Συνέχισαν με το να σπρώχνουν πρέζα, να πουλάνε προστασία σε μαγαζιά, να

πυροβολάνε όποιον δεν γουστάρουν (καυλόγκαζους πιστιρικάδες, αναρχικούς, τις γυναίκες τους κλπ). Μετατράπηκαν κοντολογίς σε ένα σώμα πραιτωριανών του καθεστώτος με απεριόριστες εξουσίες. Η υπερβολική τους όμως ευτυχία (γι' αυτούς ο πλούτος και η εξουσία) δεν αντέχονται. Αρχισαν να πίνουν αλκοόλ για να σκοτώσουν την πλήξη τους, να βιάζουν τις κρατούμενες κλπ. Και τώρα άρχισαν να δοκιμάζουν αυτά που πουλάνε. Γιατί όμως δεν αφήνουν τον 23χρονο δόκιμο μπάτσσο που τον πιάσανε να σουτάρει στις τουαλέτες της σχολής να συνεχίσει την καριέρα του στο ένδοξο σώμα; Εχει άλλωστε πολλά να μάθει ακόμα. Και ας του φωνάζουν στο δρόμο: «σου πέφτουν οι σύριγγες από την κλωτόσπη, ρε βρωμόμπατσε».

Λευτεριά στον Γιώργο Κρητικόπουλο

Την Τετάρτη 6 Σεπτεμβρίου θα πραγματοποιηθεί στις Σέρρες η δίκη του Γιώργου Κρητικόπουλου που είχε συλληφθεί στη Θεσσαλονίκη, στις 21 Μαρτίου 1995, όταν, μετά το τέλος πορείας αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας, μικρή ομάδα ατόμων προσπάθησε να επιτεθεί με μολότοφ στις εγκαταστάσεις της ΔΕΘ.

ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ 9 ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΣΤΙΣ 16-17 ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ, ΟΙ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΤΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ. ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΘΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΙ Η ΘΕΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ. ΟΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ 9 ΚΑΙ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ ΘΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΓΚΙΝΗ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΣΤΙΣ 7 Μ.Μ.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ» ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA ΒΑΡΒΑΡΑ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7.00-10.00ΜΜ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟ 11.00ΠΜ-2.00ΜΜ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/766805-85 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ΒΙΛΛΑ ΒΑΡΒΑΡΑ: Ενάμιση χρόνος ζωής

Η ΒΙΛΛΑ ΒΑΡΒΑΡΑ συνέχισε και φέτος το καλοκαίρι την πορεία της συμπληρώνοντας ενάμιση χρόνο ζωής σαν αυτοδιαχειριζόμενο πολιτιστικό & κοινωνικό κέντρο. Φέτος, το καλοκαίρι ήταν για εμάς ένα στοίχημα: να μπορέσουμε να κρατήσουμε το έργο που βγαίνει μέσα από το σπίτι στο ίδιο επίπεδο με την περσινή χρονιά και να αποφύγουμε το χαλάρωμα και την αυτοδιάλυση που συνήθως συμβαίνει σε συλλογότητες & αυτοοργανωμένους χώρους κάθε τέτοια εποχή.

Πιστεύουμε ότι κάτι τέτοιο κατακτήθηκε καθώς συνεχίσαμε να διοργανώνουμε εκδηλώσεις (θερινός κινηματογράφος, ρεμπέτικες βραδιές, θέατρο σκιών) και σε συνεργασία με άλλες συλλογότητες (Ράδιο Κιβωτός, Στέκι Φοιτητικών Εστιών). Επίσης έγινε δυνατό να στηθούν συζητήσεις με σκοπό την αφετηρία δράσης για κοινωνικά θέ-

ματα που μας απασχόλησαν (Αλληλεγγύη στον Mumia Abu Jamal, πολιτιστική πρωτεύουσα, έκδοση μπροσούρας για το Polltax και το νεοφιλελευθερισμό). Έτσι φέτος ξεκινάμε τον Σεπτέμβριο με νέους στόχους και ιδέες.

Μετά από 21 περίπου μήνες και έχοντας την απειλή καταστολής μπροστά μας πιστεύουμε ότι ήρθε η ώρα για να ξεκινήσουν εργασίες για την επιδιόρθωση τμημάτων της πρόσοψης και της στέγης του σπιτιού. Πιστεύουμε ότι το κτίριο της βίλλας Βαρβάρας και η στατική του κατάσταση είναι κάτι που πρέπει να αφορά όχι μόνο εκείνους που στεγάζονται σ' αυτό, αλλά και αυτούς/ές που τους δίνεται και τους δόθηκε στο παρελθόν η δυνατότητα να το χρησιμοποιήσουν, να συνδιαμορφώσουν καταστάσεις, να παρευρεθούν σε εκδηλώσεις και γενικά σε όσους/ες θέλουν να είναι αλληλέγγυοι. Έτσι, λόγω του

υψηλού κόστους της επισκευής αυτής, αποφασίσαμε να διακινήσουμε ένα κουπόνι - αυτοκόλλητο το οποίο θα τιμάται 500 δρχ. Σε αυτό το σημείο θα θέλαμε να ενημερώσουμε επίσης για τις τελευταίες εξελίξεις σχετικά με την πρόθεση που έχουν δείξει ο δήμος Θεσ/νικης και ο Οργανισμός Πολιτιστικής Πρωτεύουσας να αγοράσουν το κτίριο που στεγαζόμαστε στην οδό Κρίσπου 7 με μοναδικό σκοπό βέβαιον να πάσουν την ύπαρξη μας. Έτσι, σε πρόσφατο δημοσίευμα της εφημερίδας Μακεδονίας αναφέρθηκε η συνάντηση του δημάρχου Θεσ/νικης Κ. Κοσμόπουλου με τους υπουργούς ΠΕΧΩΔΕ και Εσωτερικών. Ο δήμαρχος τους ζήτησε οικονομική ενίσχυση για την διεκπεραίωση των "μεγάλων έργων" που έχουν δρομολογηθεί. Τα μεγάλα αυτά έργα θεωρητικά είναι:

το μετρό, η υποθαλάσσια αρτηρία, το πάρκιγκ στην πλατεία Διοικητηρίου, ο λεωφορειοδρόμος, το πάρκιγκ Κουντουριώτου, ο βιολογικός καθαρισμός του Θερμαϊκού, η ύδρευση, αφετηρίες ΟΑΣΘ, & - για φαντάσου - το σπίτι της οδού Κρίσπου 7. Χαρακτηριστικά είναι τα ίδια τα λόγια του δημάρχου και για αυτό τα παραθέτουμε: "...Η αγορά του ακινήτου, αυτού που είναι μοναδικό στο είδος του σ' όλη την Θεσ/νική, αφενός θα διασώσει τμήμα της αρχιτεκτονικής μας κληρονομιάς & ένα παλαιό γυμνάσιο της πόλης, αφετέρου θα δώσει την δυνατότητα στο δήμο να στεγάσει εκεί τη δημοτική του πινακοθήκη δημιουργώντας ένα τρίγωνο πολιτισμού στην άνω πόλη. Είναι όμως ανάγκη η αγορά να γίνει αμέσως, διότι θα απαιτηθεί χρόνος για την αποκατάσταση του. Παρακαλούμε να σταλούν τα απαραίτητα χρήματα στην πολιτιστική πρωτεύουσα

ώστε να ολοκληρωθεί η διαδικασία...

Ο δήμος Θεσ/νικης λοιπόν παρακαλεί να του δοθούν τα χρήματα ώστε να αγοράσει το κτίριο της Κρίσπου 7, παρ' όλο που είμαστε βέβαιοι, ότι είναι και αυτή μια κίνηση εντυπωσιασμού και ότι κύριο μέλημα του δήμου είναι να ληστέψει περισσότερα από τα λεφτά που παίρνει για την πολιτιστική πρωτεύουσα με τις παραδοσιακές μεθόδους του τόπου μας όπως η λεγόμενη "αρχαχτή" αλλά και αυτή του συμπαθώντος κλάδου των γνωστών αγνώστων μιζαδόρων.

Σίγουρα όμως όλα τα παραπάνω αποτελούν σοβαρό κίνδυνο για τη συνέχιση της ύπαρξης μας ως κατάληψη βίλλα Βαρβάρα. Η απάντησή μας σ' όλα αυτά θα δοθεί από την καθημερινότητα που ζούμε εδώ

και 21 μήνες σ' αυτό το σπίτι καθώς και από την απόφασή μας να μην επιτρέψουμε σε κανένα να μας πάρει αυτά τα οποία μας ανήκουν και για τα οποία έχουμε δουλέψει σκληρά.

Ζητάμε το σπίτι της οδού Κρίσπου 7 να παραμείνει με το χαρακτήρα που έχει γιατί εμείς ξέρουμε καλύτερα απ' όλους τις πραγματικές μας ανάγκες και πως να τις ικανοποιούμε.

Ζητάμε από όσους/ες έχουν κοινές ιδέες με εμάς την έμπρακτη συμπαράσταση τους η οποία είναι η παρουσία, συμμετοχή και συνδιοργάνωση στις λειτουργίες του σπιτιού που έχουμε καταλάβει.

**Αυτοδιαχειριζόμενο Πολιτιστικό Κοινωνικό Κέντρο
ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΒΙΛΛΑ ΒΑΡΒΑΡΑ**

Εκδηλώσεις...

★ Η βίλλα Βαρβάρα διοργανώνει διήμερο εκδηλώσεων στις 1 & 2 Σεπτεμβρίου. Την Παρασκευή 1 Σεπτ. θα γίνει κινηματογραφική προβολή και το Σάββατο 2 Σεπτ. στην πλατεία του Κουλέ καφέ θα δοθεί θεατρική παράσταση από το κουκλοθέατρο "Αγιούσαγια" και θα ακολουθήσει ζωντανή ρεμπέτικη μουσική

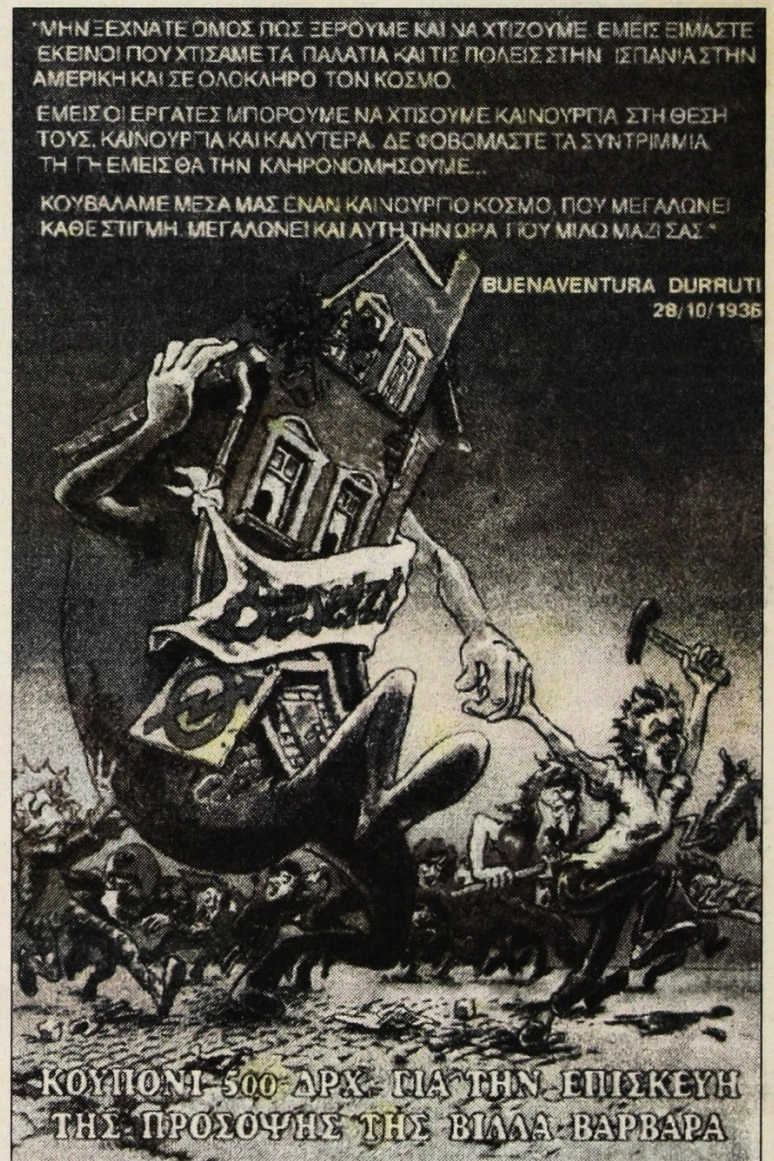
★ Την Παρασκευή 8 Σεπτεμβρίου '95, η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον αγώνα των Ζαπατίστας διοργανώνει εκδήλωση αλληλεγγύης στη ΦΜΣ, 7.00μ. Θα συμμετέχουν μέλη της μεξικάνικης αναρχικής ομοσπονδίας **AMOR Y RABIA** και θα παρουσιαστούν τα αποτελέσματα της 4ης Πανευρωπαϊκής Συνάντησης Επιτροπών Αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας (1-3 Σεπτέμβρη, Brescia, Ιταλία). Θα υπάρχει βιντεοπροβολή πρόσφατου υλικού και έκθεση φωτογραφιών από τον Γενάρη του '94. Ανάλογη εκδήλωση θα πραγματοποιηθεί λίγο αργότερα και στην Αθήνα.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΑΛΦΑ ΒΟΡΕΙΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Σύντροφοι & Συντρόφισσες, στα πλαίσια του ανοιχτού διαλόγου για τη μετεξέλιξη του ΑΛΦΑ και το Δίκτυο Στήριξης, όπως αυτά αναπτύχθηκαν στα τεύχη 7, 10 & 18της εφημερίδας, σας προσκαλούμε στη συνάντηση που θα πραγματοποιηθεί το Σάββατο 9 Σεπτέμβρη 1995 στη Θεσσαλονίκη για την ανταλλαγή απόψεων ανάμεσα στα άτομα και τις συλλογικότητες από τη Βόρεια Ελλάδα που ενδιαφέρονται να δραστηριοποιηθούν ή να καταθέσουν κάποια άποψη στην παραπάνω κατεύθυνση εν' όψει και

της Πανελλαδικής συνάντησης της Αθήνας (16-17 Σεπτέμβρη). Η συνάντηση θα πραγματοποιηθεί στο Στέκι στο Βιολογικό στις 7.00 μ.μ (αν υπάρξει ανάγκη, η συζήτηση μπορεί να συνεχιστεί και την επομένη Κυριακή 10 Σεπτ.). Όσοι επιθυμούν να συμμετάσχουν, ας επικοινωνήσουν το συντομότερο μαζί μας στους αριθμούς fax 031-207093 & 031-855706 με την ένδειξη "για το ΑΛΦΑ" για να κανονιστεί η φιλοξενία τους.

Συνέλευση Συνεργατών / Συνεργατριών του ΑΛΦΑ Θεσσαλονίκης. Θεσσαλονίκη, 27 Αυγούστου 1995

ΚΕΙΜΕΝΟ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΕΡΡΕΣ

Σύντροφοι και συντρόφισσες, η ανάγκη εντατικοποίησης της δράσης και παρέμβασής μας στον νευραλγικό χώρο της πόλης και του νομού Σερρών μας ώθησε να ζητή-

σουμε τη βοήθεια και την αλληλεγγύη όλων όσων θέλουν να προσφέρουν σ' αυτήν μας την προσπάθεια. Θα θέλαμε να επικοινωνήσουμε με κάθε ομάδα ή συλλογικότητα που αντιστέκεται και αγωνίζεται για την κοινωνική απλευθέρωση και την πανανθρώπινη κοινωνία. Ζητούμε την επικοινωνία με ομάδες ή άτομα της ευρύτερης περιοχής μας για ένα συλλογικότερο αγώνα. Δηλώνουμε την αλληλεγγύη μας σ' όλα τα αγωνιζόμενα κομμάτια της χώρας μας, στην "ΑΛΦΑ" και τις ανάλογες προσπάθειες, τα αυτοδιαχειριζόμενα ραδιόφωνα και στέκια καθώς και στις καταλήψεις στέγης.

Σύντροφοι-συντρόφισσες, Οι ΛΟΞΙΕΣ και δη η γενική συνέλευση τους αισθάνονται την ανάγκη να χαιρετήσουν την προσπάθεια που κάνετε μέσα σ' αυτό το βούρκο της πληροφόρησης και επίσης να στείλουν τους αγωνιστικούς τους χαιρετισμούς σε όλους όσους αγωνίζονται για την κοινωνική απελευθέρωση, την πανανθρώπινη και ταξική κοινωνία, την παγκόσμια ειρήνη.

Η επιστολή αυτή συντάχθηκε με α-

φόρμη το 8ο φύλλο της "ΑΛΦΑ", όπου αναλύονται οι θέσεις της συντακτικής, και όχι μόνο, ομάδας της εφημερίδας. Σύμφωνα με τις θέσεις των συντρόφων - συντροφισσών της Θεσσαλονίκης καθώς και με το σημείωμα της σύνταξης στη στήλη της αλληλογραφίας, θα θέλαμε στο εξής να θεωρείτε την ομάδα μας ως επέκταση της δικής σας προσπάθειας και της προσπάθειας κάθε ενεργού ανθρώπου στην Ελλάδα γενικότερα.

Οι ΛΟΞΙΕΣ δημιουργήθηκαν πριν 3 χρόνια περίπου. Αρχικός μας σκοπός ήταν η συλλογή κειμένων (έντυπων ή ηχογραφημένων) καθώς και αφισσών, εφημερίδων, προκηρύξεων και ο,τιδήποτε άλλο θα βοηθούσε στην ιδεολογική στήριξη της προσπάθειάς μας για αφύπνιση της φασιστογένεσης και φασιστομάνιας πόλης μας. Εδώ και ένα χρόνο συγκαλούμε τακτικά γενικές συνελεύσεις για τον συντονισμό των προσπαθειών μας με άλλες ομάδες και άτομα από την Ελλάδα και τον κόσμο γενικότερα, καθώς και για να καθορίζουμε το ιδεολογικό πλαίσιο της ομάδας καθώς και τους τρόπους δρά-

σης και παρέμβασης στην τόσο αντιδραστική και νευραλγική κοινωνία των Σερρών. Η φετινή παρθενική μας δράση και παρέμβαση ανησυχίασε θετικά και αρνητικά πολλούς και αυτό μας έκανε να αναλογιστούμε τις ευθύνες αυτού που προκειται να ακολουθήσει στο μέλλον. Έτσι λοιπόν επιχειρήσαμε και επιχειρούμε ανοίγματα σε ομάδες και συλλογικότητες με περισσότερη πείρα και δράση από τη δική μας. Προσεγγίσαμε κυρίως ομάδες της Θεσσαλονίκης, με τις οποίες μπορούσαμε να έχουμε αμεσότερη επικοινωνία και επαφή. Έχουμε έτσι στενή επικοινωνία με την κατάληψη της Βαρβάρας, με τα δύο αυτοδιαχειριζόμενα ραδιόφωνα, καθώς και με άλλες ομάδες της πόλης, αλλά και με το στέκι της Καβάλας. Με την επιστολή αυτή επιδιώκουμε και το διάλογο και την επικοινωνία με την "ΑΛΦΑ" σε μια περίοδο που ο διάλογος θα κρίνει την πορεία της εφημερίδας στο μέλλον. Ζητούμε λοιπόν τη συνεργασία, την βοήθεια και την αλληλεγγύη της "ΑΛΦΑ" στην προσπάθειά μας και αντιπροτείνουμε τη δική μας συμπα-

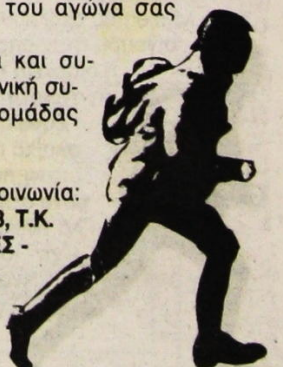
ράσταση. Ελπίζουμε να καταφέρουμε να συμμετάσχουμε στο διάλογο για το μέλλον της "ΑΛΦΑ" ως συλλογικότητα και με ολοκληρωμένες θέσεις και προτάσεις. Ακόμη θα θέλαμε να γνωρίζουμε τις θέσεις και τις προτάσεις σας για την προσπάθειά μας για την δημιουργία μηνιαίας μπροσούρας καθώς και για την δημιουργία ενός αυτόνομου στεκιού στην πόλη.

Ελπίζουμε να διατηρήσουμε τακτική αλληλογραφία γιατί χρειαζόμαστε κάθε συμπάρταση.

Καλό κουράγιο και καλή δύναμη στη συνέχεια του αγώνα σας (μας)

Αλληλέγγυα και συντροφικά, η γενική συνέλευση της ομάδας ΛΟΞΙΕΣ

Για επικοινωνία: ΛΟΞΙΕΣ, Τ.Θ. 58, Τ.Κ. 62.100, ΣΕΡΡΕΣ - P.O. BOX 58, GR 62.100, SERRES, GREECE

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΟΥ 19

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά Παρασκευή 7.00-10.00μ.μ. και Σάββατο 11.00μ.μ.-2.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Πετρέλαιο και εθνικισμός

ΤΟ ΑΖΕΡΜΠΑΪΤΖΑΝ είναι μία πρώην σοβιετική δημοκρατία της Ασίας η οποία θα ήταν φυσολογικά μία μάλλον αδιάφορη χώρα για τους αναρχικούς και ουδόλως θα απασχολούσε μια εφημερίδα σαν το ΑΛΦΑ. Στο Αζερμπαϊτζάν όμως παίζεται αυτή τη στιγμή ένα αδυσώπητο πετρελαϊκό παιχνίδι με τεράστιες διαστάσεις. Η περιοχή έχει τεράστια κοιτάσματα πετρελαίου, κυρίως στην Κασπία θάλασσα. Για την εκμετάλλευσή τους έχει ξεσπάσει ένα οξύτατος ανταγωνισμός ανάμεσα σε δεκάδες πολυεθνικές πετρελαϊκές εταιρίες. Αμερικάνικα, ρώσικα, ευρωπαϊκά, Αζερμπαϊτζανά, αραβικά, κινέζικα συμφέροντα συγκρούονται για το μοίρασμα της πετρελαϊκής πίτας. Μιας πίτας που θα ανέλθει σε δεκάδες δισεκατομμύρια δολάρια.

Το πετρέλαιο για να φτάσει στις μεγάλες αγορές της Δύσης πρέπει να περάσει από κάποιους αγωγούς. Υπάρχουν κάμποσοι εναλλακτικοί δρόμοι που μπορούσαν να ακολουθήσουν οι αγωγοί. Από τους σημαντικότερους είναι αυτός που διασχίζει το Αζερμπαϊτζάν και μέσω Τουρκίας καταλήγει στη Μεσόγειο κι αυτός που περνάει από Τσετσενία, Ρωσία καταλήγοντας στη Μαύρη θάλασσα.

Παρατηρούμε ότι στις χώρες από τις οποίες θα μπορούσαν να περάσουν οι αγωγοί, έχουν ξεσπάσει πολεμικές συγκρούσεις. Αυτές παίρνουν είτε τη μορφή διακρατικών πολέμων (Αρμενία - Αζερμπαϊτζάν), είτε αυτή της εθνοκαταλυτικής ανταρσίας (Τσετσενία).

Αναπτύσσεται, δηλαδή, παράλληλα με τον ανταγωνισμό των εταιριών, μια πολιτική διαμάχη για τη διαδρομή που θα ακολουθήσουν τελικά οι πετρελαιοαγωγοί. Οι κυβερνήσεις της περιοχής καθώς και οι διάφοροι τοπικοί πολιτικοί ηγέτες διεκ-

δίκουν μερίδιο από τους φόρους που συνοδεύουν το πέρασμα των αγωγών από μια χώρα.

Βασισμένοι, λοιπόν στα παραπάνω, μπορούμε να εξάγουμε κάποια πρώτα συμπεράσματα για το φαινόμενο των εθνικιστικών πολέμων.

Συμπέρασμα πρώτο: Η ύπαρξη τεράστιων οικονομικών συμφερόντων αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για να αναπτυχθεί μια εθνικιστική σύγκρουση. Στην υπό εξέταση περιοχή δε θα κυθεί αίμα αν δεν υπήρχαν τα πετρέλαια. Στην περίπτωση της Τσετσενίας η σύρραξη ξεκινάει από τη στιγμή που η μαφία Ντουντάγιεφ μπαίνει δυναμικά στη διεκδίκηση του πετρελαϊκού χρήματος. Το ρώσικο πολιτικοστρατιωτικό κατεστημένο δεν επιτρέπει διαφυγόντα κέρδη και ισοπεδώνει την Τσετσενία. Στην περίπτωση της Αρμενίας και του Αζερμπαϊτζάν ο πόλεμος δε θα έπαιρνε τις τραγικές διαστάσεις που πήρε, αν η Ρωσία δεν ευνοούσε την Αρμενία με στόχο να πιέσει τους Αζέρους για να της εκχωρήσουν δικαιώματα στο ζήτημα των αγωγών.

Συμπέρασμα δεύτερο: Η βίαιη εισαγωγή χωρών και οικονομιών στον παγκόσμιο καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας αποτελεί σημαντικό παράγοντα για το ξέσπασμα εθνικιστικών συγκρούσεων. Σίγουρα η υπαγωγή του πλούτου αυτής της περιοχής στο καπιταλιστικό σύστημα αξιών συνέβαλε τα μέγιστα στις πολεμικές συγκρούσεις. Είναι η τεχνολογία και η μεγάλη παραγωγικότητα των δυτικών εταιριών που κάνει τρεμερά συμφέροντα την εκμετάλλευση των πετρελαίων.

Συμπέρασμα τρίτο: Η κατάρρευση των καθεστώτων του κρατικού καπιταλισμού έπαιξε μεγάλο ρόλο στη διασάλευση της ειρήνης. Μετά το τέλος της Σοβιετικής Ένωσης, η εξουσία της κεντρικής κυβέρνησης μοιράστηκε σε διάφορα τοπικά κρά-

τη. Σαν αποτέλεσμα, λόγω για τα πετρέλαια έχουν τώρα μια σειρά από ηγέτες με αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα.

Συμπέρασμα τέταρτο: Οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ -όταν δεν υπάρχει άλλος τρόπος- πρέπει να κινητοποιήσουν τις τοπικές κοινωνίες για να ικανοποιούν δυναμικά τα συμφέροντά τους. Η μέθοδος που ακολουθούν, είναι η καλλιέργεια μίσους απέναντι στους "εχθρούς" της πα-

τρίδας, εκμεταλλευόμενα ένα πιθανό ιστορικό συγκρουστικό βέλεπε προσβάλλοντας Τσετσενούς και Ρώσους, πολυπληθή εκτεταμένη διεκδίκηση του Ναντάρνο Κασαμπάχ.

Μπορούμε τώρα να δούμε τα πρώτα συμπεράσματα για το πετρελαϊκό παιχνίδι στο Αζερμπαϊτζάν. Στην περίπτωση της Γιουγκοσλαβίας, με αφορμή την κατάρρευση των εργατικών σχέσεων όπως στην Ευρώπη Ένα ευρωπαϊκό κομμάτι κεντρικού.

Επιβεβαίωση δεύτερη: Η Γιουγκοσλαβία μετά από σαράντα χρό-

νια υπολοεβικιστικού εθνοκράτους στον καπιταλισμό.

Επιβεβαίωση τρίτη: Η Γιουγκοσλαβία είχε ένα συγκροτημένο καθεστώς του οποίου η εξουσία επιμερίστηκε.

Επιβεβαίωση τέταρτη: Στη Γιουγκοσλαβία καλλιεργήθηκε το εθνικιστικό μίσος αφού έγινε εκμετάλλευση των μίσους αιώνων.

Το παρόν άρθρο δε διεκδικεί κάποιες θεωρητικές θέσεις. Ολοδοξία του είναι να αναδείξει ένα πρόβλημα από τις απίθες του ΑΛΦΑ πάρα πολύ σημαντικό του εθνικισμού.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΟΜΑΝ

Πυρκαγιές - προβοκάτισες - ανάπτυξη (ΤΟ ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ - ΤΟ ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ...)

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μεγάλη πυρκαγιά στην Αττική... άναψε πολλές φωτιές. Ποιος φταίει; "Ανίκανος ο κρατικός μηχανισμός" (είχε πάει διακοπές ο Ξενοκράτης!), "εθνική τραγωδία", "να παρατηρεί η κυβέρνηση", "η αντιπολίτευση να πρέπει να σταθεί στο ύψος της", "οικοπεδοφάγοι, οικοδομικοί συνεταιρισμοί η ΔΕΗ η αιτία των πυρκαγιών" και άλλα τέτοια. Τι δεν ακούσαμε και τι δεν διαβάσαμε! Όσοι στο τέλος βρέθηκαν οι εμπρηστές... Οι Αναρχικοί! Ανέλαβαν μάλιστα και την ευθύνη με προκήρυξη.

Το ίδιο, προφανώς από εκτεταμένη ταχύτητα λόγω των ημερών ("τις φωτιές τις βάζουν οι αναρχικοί") επιχειρήθηκε να γίνει και για τη φωτιά στην Ηλιούπολη.

Η αυταπόδεικτη προβοκάτσια (από μπάτσους ή φασίστες δεν έχει σημασία) βέβαια δεν έπιασε. Αρκεί να ρίξει κάποιος μια ματιά στην προκήρυξη που στάλθηκε και θα καταλάβει πως πρόκειται για κάκιστη συρραφή προταγμάτων και συνθημάτων ή ακόμα και θέσεων του Αναρχικού χώρου. Ποτέ όμως στο παρελθόν οι αναρχικοί ή άλλα επαναστατικά κινήματα δεν χρησιμοποίησαν την καταστολή του φυσικού πλούτου μιας χώρας σαν μέσο πολιτικών ή κοινωνικών επιδιώξεων.

Το πρόβλημα ωστόσο παραμένει. Χρόνια όμως παραμένει και η ανικανότητα του κρατικού μηχανισμού για την έγκαιρη αντιμετώπισή του. Και εδώ φαίνεται η προτεραιότητα που δίνουν για την δασική προστασία όλοι αυτοί που μετά από κάθε πυρκαγιά μιλούν για τραγωδίες. Αντί στα τόσα χρόνια να έχουν φτιάξει ένα αποτελεσματικό μέσο αντιμετώπισής τους, φτιάχνουν και εκσυγχρονίζουν αποτελεσματικούς φοροεισπρακτικούς κατασταλτικούς και άλλους μηχανισμούς για την εξασφάλιση της κυριαρχίας τους.

Οι πυρκαγιές σε ένα μεγάλο μέρος τους είναι δομικό πρόβλημα του συστήματος κυριαρχίας. Οι μεγάλοι εμπρησμοί γίνονται κύρια για δύο λόγους. Ο ένας για να εκτείνει την κοινωνική ανασφάλεια σε περιόδους πολιτικής και κοινωνικής κρίσης του συστήματος (φωτιές 80 - 81 - 85). Ο άλλος αφορά την αλλαγή χρήσης μελλοντικά μιας μικρής ή μεγάλης περιοχής. Τελευταίο παράδειγμα είναι ο εμπρησμός της Α. Αττικής του χώρου ο οποίος είχε επιλεγεί να γίνει το νέο αεροδρόμιο των Αθηνών, στα Σπάτα. Όλοι φαντάζονται μετά από μια δεκαετία τις αλλαγές, αλλά κυρίως τις ανάγκες που θα έχουν δημιουργηθεί στον ευρύτερο χώρο από την ύπαρξη του αεροδρομίου.

Ο μακροχρόνιος σχεδιασμός ανάπτυξης, προκαλεί μακροχρόνιες αντιδράσεις σε διάφορους μηχανισμούς συμφερόντων, έτσι ώστε, την κατάλληλη στιγμή να υπάρξει η μεγαλύτερη δυνατή εξασφάλιση γι' αυτά τα συμφέροντα, κύρια βέβαια οικονομικά. Εκτός από τα πολυεθνικά συμφέροντα δεν λείπουν βέβαια και τα εγχώρια, μικρά ή μεγάλα, που τώρα αλλά και στο παρελθόν, αλλάζουν τη χρήση μιας περιοχής μετά τον εμπρησμό (οικοπεδοποίηση, ανοικοδόμηση, βοσκότοποι και διάφοροι άλλους λόγους).

Ο ισχυρισμός λοιπόν πως οι Αναρχικοί είναι οι εμπρηστές μετά την ταύτιση της εικόνας του Αναρχικού με πρεζόνι-τρομοκράτη-εγκληματία, σκοπεύει στην συκοφάντηση και περιθωριοποίηση του αναρχικού λόγου και πρακτικής στους κοινωνικούς αγώνες και ταυτόχρονα γίνεται στόχη στα μάτια με σκοπό την απόκρυψη της βαθύτατα εγκληματικής δράσης του Κράτους.

Γ.Κ.

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ: ΩΡΕΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

και η κατάληξη αυτού του πολέμου ένα πράγμα είναι σίγουρο: όλη η περιοχή θα μοιραστεί σε σφαίρες επιρροής ανάμεσα στους πραγματικούς πρωταγωνιστές αυτού του πολέμου, δηλαδή τις ΗΠΑ, την ΕΟΚ και την Ρωσία. Και τα πόνια που τυχόν θα ξεχάσουν το ρόλο τους σαν τέτοια μέσα στην παγκόσμια σκακιέρα, θα χτυπηθούν αλύπητα.

Πριν από τον πόλεμο: το χάος

Αν ο πόλεμος στο Κουρδιστάν γίνεται για την ελευθερία ενός έθνους που γνώρισε τον αδυσώπητο διωγμό από το τουρκικό κράτος, αν ο πόλεμος στην Τσετσενία γίνεται για τον έλεγχο του πετρελαιοαγωγού που μεταφέρει στην Δύση πετρέλαιο της Κεντρικής Ασίας, ο πόλεμος στην Γιουγκοσλαβία ήρθε κυριολεκτικά από το πουθενά. Ούτε τεράστια γεωπολιτικά συμφέροντα υπήρχαν στην περίπτωση της Γιουγκοσλαβίας, ούτε πριν από λίγα μόνο χρόνια ήταν αναγνωρίσιμος ένας βαθύς εθνικισμός που να διαπερνά και να χωρίζει κάθετα εκείνες τις κοινωνίες. Κι αν η αρχή της διάλυσης της γιουγκοσλαβικής ομοσπονδίας μπορούσε να κάνει προβλέψιμο τον ερχομό του πολέμου που ακολούθησε, αυτό που σίγουρα ήταν απρόβλεπτο ήταν η διάρκεια του και κυρίως η αγριότητά του.

Συνολικά η Γιουγκοσλαβία ήταν μια ξεχωριστή περίπτωση όχι μόνο στην Ευρώπη, αλλά τελικά στη σύγχρονη ιστορία. Ήταν ένα από τα ελάχιστα πολυεθνικά κράτη στο οποίο δεν υ-

πήρχε σαφής κυριαρχία μιας εθνικής ομάδας, αλλά μια αρκετά αρμονική συνύπαρξη των διαφόρων εθνοτήτων. Ανάμεσα στη μέγγενη των δύο συνασπισμών (ΝΑΤΟ και Σύμφωνο της Βαρσοβίας) κατά την διάρκεια του ψυχρού πολέμου, προσπάθησε να χαράξει την δικιά της αυτόνομη πορεία σε πολιτικό, οικονομικό και διεθνές επίπεδο. Αντιμέτωπη με την μεγάλη οικονομική κρίση επιχειρήσε μια μεγάλη οικονομική και κοινωνική μεταρρύθμιση με το περίφημο πείραμα της γιουγκοσλαβικής αυτοδιαχείρισης. Ένα πείραμα που απέτυχε όχι μόνο οικονομικά, αλλά και κοινωνικά, καθώς απείλησε την εξουσία της νομενκλατούρας και τελικά καταπνίγηκε απ' αυτήν. Το γιουγκοσλαβικό κράτος βρισκόταν μόνιμα αντιμετώπιζε με δύο βασικούς παράγοντες αποσταθεροποίησης τα τελευταία 20 χρόνια της ύπαρξής του: την οικονομική ανέχεια που μόνιμα κατέρωγε την εσωτερική του συνοχή και την πολιτική αβεβαιότητα στις διεθνείς σχέσεις της χώρας. Τελικά βρέθηκε απροετοίμαστο κατά την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ στα τέλη της δεκαετίας του '80. Η σύγκυση θα επέτρεπε να αναδειχτούν αργότερα εκείνες οι δυνάμεις που προετοίμαζαν τον πόλεμο.

Τελικά, ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του '80, τα θεμέλια που στηρίζαν το γιουγκοσλαβικό κράτος άρχισαν να αποσαθρώνονται. Το πρώτο βήμα ήταν η αναίρεση της αυτονομίας της αλβανικής μειονότητας στο Κοσσυφοπέδιο και της ουγγρικής στη Βοϊβοδίνα και την ένταξη τους στην σερβική επικυριαρχία. Ο θάνατος του Τίτο το 1980 είχε αφήσει ένα τεράστιο κενό εξουσίας μέσα από το οποίο σιγά-σιγά αναδύονταν ολοένα και πιο εθνικιστικές τάσεις που ζητούσαν να καλύψουν το κενό. Δεδομένου ότι η γιουγκοσλαβική ομο-

σπονδία στηρίξε την ενότητα της σε μια εθνική διαίρεση των εξουσιών (ο στρατιωτικός μηχανισμός στους Σέρβους, ο διοικητικός στους Κροάτες και ο παραγωγικός στους Σλοβένους) ήταν εύκολο η διαμάχη ανάμεσα στους μηχανισμούς εξουσίας να αποκτήσει εθνικιστικά χαρακτηριστικά. Το μόνο βήμα που απέμεινε ήταν η μεταφορά αυτής της σύγκρουσης στο εσωτερικό των γιουγκοσλαβικών κοινωνιών. Έργο που διευκολύνθηκε σημαντικά από την εκτεταμένη οικονομική κρίση και την υιοθέτηση τελικά των μέτρων του ΔΝΤ.

Επιχειρώντας μια ανάλυση της ιστορικής κίνησης που οδήγησε στη σημερινή κατάσταση, βρισκόμαστε αντιμέτωποι ακόμα μια φορά με τη γνωστή αλληλουχία γεγονότων που προβάλλεται παντού στον κόσμο. Κάτω από την οικονομική κρίση, οι μηχανισμοί της κυριαρχίας επιλέγουν την καλλιέργεια του εθνικισμού στην μεταξύ τους διαμάχη για τον έλεγχο της κοινωνίας. Η εξουσία επιλέγει να λύσει με αυτό τον τρόπο την έλλειψη προοπτικής της και τις τεράστιες συγκρούσεις που παράγει αυτή στο εσωτερικό της. Στο βαθμό που οι κοινωνίες δεν προβάλλουν αντίσταση ενάντια στα σχέδια της κυριαρχίας, η δίνη του εθνικισμού κάνει πια εφικτό τον εφιάλη του πολέμου.

Και τελικά και ο πόλεμος...

Το τελικό στάδιο είναι γνωστό. Η γιουγκοσλαβική ομοσπονδία αρχίζει να δονείται από αποσχιστικές τάσεις. Οι εκλογές που γίνονται στη Σλοβενία, στην Κροατία, στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη και στη Δημοκρατία της Μακεδονίας φέρνουν στην εξουσία εθνικιστικά αποσχιστικά κομμάτια. Μόνο οι Σέρβοι θέλουν την διατήρηση της ομοσπονδίας κάτω από την δικιά τους αποκλειστική εξουσία. Πρώτη

αυτονομείται η Σλοβενία, κάτω από την πολύ έντονη πίεση της ΕΟΚ, που την προορίζει για δικιά της ζώνη επιρροής καθώς αποτελούσε το πιο πλούσιο κομμάτι της Γιουγκοσλαβίας. Από και πέρα η ολοκληρωτική διάλυση της ομοσπονδίας είναι πια ζήτημα χρόνου.

Τα Βαλκάνια ακόμη μια φορά διακινούνται τον ρόλο τους σαν πυριτιδαποθήκη της Ευρώπης. Οι καινούριοι κρατικοί σχηματισμοί που δημιουργούνται εμπεριέχουν στο εσωτερικό τους μειονότητες που δεν αποδέχονται τα καινούρια status quo: Σέρβοι στην Κροατία, Κροάτες και Σέρβοι στην Βοσνία, αλβανοί και ουγγροί στην Σερβία. Μετά την αναγνώριση της Βοσνίας από την ΕΟΚ, ο σερβικός στρατός επιτίθεται και αρχίζει ο πιο ολοκληρωτικός πόλεμος στην Ευρώπη τα τελευταία σαράντα χρόνια. Η επίθεση των ΝΑΤΟϊκών αεροπλάνων αυτή την εβδομάδα περιπλέκει πια ακόμη περισσότερο τα πράγματα και απομακρύνει κάθε ελπίδα για τον τερματισμό του.

...και το χάος

Στην τραγωδία της Γιουγκοσλαβίας, όλοι - η ΕΟΚ, οι ΗΠΑ, η Ρωσία, τα αραβικά κράτη, η Ελλάδα ακόμη και η αριστερά - προσπάθησαν να ενοποιήσουν ακόμη μια φορά τον "καλό" και τον "κακό" ανάμεσα στους εμπόλεμους, σύμφωνα με τα συμφέροντα και τις επιλογές τους (ή στην περίπτωση της αριστεράς, τις ιδεολογίες τους). Η πραγματικότητα όμως δεν είναι χολιγουντιανό έργο για να έχει "καλούς" και "κακούς" μέσα στην δίνη ενός ολοκληρωτικού πολέμου.

Κατά την διάρκεια της σύρραξης όλες οι πλευρές κατηγορήθηκαν επανειλημμένως για εγκλήματα πολέμου. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης όπως και οι πρόσφυγες δεν έχουν

μια εθνικότητα. Και δημιουργούνται τόσο από τα γερμανικά τανκς της Κροατίας, όσο και από τα ρωσικά αεροπλάνα της Σερβίας. Από τα χρώματα των αραβικών κρατών και τους αμερικανούς εκπαιδευτές στον βοσνιακό στρατό. Από τα ελληνικά καύσιμα στη Σερβία και το λαθρεμπόριο όπλων των κυανόκρανων. Στην πλάτη εκατομμυρίων ανθρώπων παίχτηκε τελικά μια ακόμη σκηνή από τη Νέα Τάξη. Και θα συνεχίσει να παίζεται για πολύ καιρό ακόμη, χωρίς να υπάρχει καμία ελπίδα να γιατρευτούν ποτέ οι πληγές που δημιουργήθηκαν. Και στο κλείσιμο αυτού του πολέμου, όταν οι κυρίαρχοι μοιράσουν μεταξύ του ότι θα έχει απομείνει από την Βοσνία η η Νέα Τάξη Πραγματών αναζητήσει ένα καινούριο αιματοκύλισμα για να δικαιώσει την ουσία και τον ρόλο της, δεν πρέπει να ξεχάσουμε τον καθοριστικό ρόλο του ελληνικού κράτους. Όχι τόσο πολύ για τις παρεμβάσεις του στην έκβαση της σύγκρουσης και για την βοήθεια στους Σέρβους, όσο για τον καινούριο αναβαθμισμένο ρόλο του χωροφύλακα που θα αποκτήσει στην περιοχή. Με την εγκατάσταση των δύο ΝΑΤΟϊκών στρατηγείων στη Λάρισα και στον Τύρναβο και της έδρας της Δύναμης Ταχείας Επέμβασης του ΝΑΤΟ στην Θεσσαλονίκη, θα φροντίσει να διαφυλάσσει για πάντα τις καινούριες επικράτειες της Δύσης στην πρώην Γιουγκοσλαβία. Και να συμβάλει βέβαια σε ένα καινούριο πόλεμο αν χρειαστεί.

Σε ολόκληρη τη γιουγκοσλαβική τραγωδία υπάρχει μόνο ένας ηττημένος: οι κοινωνίες και οι λαοί που κάποτε την αποτελούσαν. Κι αυτό γιατί δεν μπόρεσαν να καταλάβουν ότι υπάρχει μόνος ένας πόλεμος που να έχει νόημα. Αυτός των καταπιεσμένων ενάντια στους καταπιεστές τους...

Μ.Κ.

EZLN: Γράμμα από την Ελλάδα

από εκδηλώσεις και κινητοποιήσεις, έχουν εκδόσει πληροφοριακό υλικό και προσπαθούν να βρίσκονται σε στενή επαφή με τις εξελίξεις στο Μεξικό και τις αντίστοιχες κινητοποιήσεις στις άλλες χώρες, πάντα στο βαθμό που επιτρέπουν τα περιορισμένα μέσα και η συμμετοχή και σε άλλα εγχειρήματα.

Μετά την πανευρωπαϊκή συνάντηση των επιτροπών αλληλεγγύης στην Βαρκελώνη (16-18 Ιούνη '95), όπου γνωστοποιήθηκε το κείμενο με τα πέντε ερωτήματα του E.Z.L.N., πρώτο μέλημα ήταν το κάλεσμα των Ζαπατίστας να γίνει γνωστό στις συλλογικότητες και τα άτομα που έχουν κατά καιρούς εκφράσει το ενδιαφέρον και την υποστήριξη τους στους εξεγερμένους του μεξικάνικου νότου. Στη συνέχεια, το κείμενο με τα πέντε ερωτήματα, καθώς και το κείμενο του Subcomandante Marcos "Mexico: La luna entre los espejos de la noche y el cristal del día", στάλθηκε και δημοσιεύθηκε στην εβδομαδιαία αναρχική εφημερίδα "Αλφα" (πανελλαδική κυκλοφορία, τιράζ 15.500 φύλλα), ενώ επίσης δημοσιοποιούνταν σε σταθερή βάση από τα δύο αυτοδιαχειριζόμενα κοινωνικά ραδιόφωνα της Θεσσαλονίκης (Ράδιο-Ουτοπία, Ράδιο-Κιβωτός), με συνοδεία ενημερωτικών εκπομπών τον Ιούλιο.

Αποκλείστηκαν για λόγους αρχής τα αστικά μέσα ενημέρωσης, αφού αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της κυριαρχίας και επιπλέον η ελληνική εμπειρία έχει αποδείξει ότι στο παιχνίδι μαζί τους, στο τέλος αυτά βγαίνουν πάντα νικητές. (Ο τρόπος δημοσιοποίησης που ακολουθήσαμε έδινε τη δυνατότητα σε κάθε επαγγελματία δημοσιογράφο να χρησιμοποιήσει το υλικό -όπως έχει συμβεί και παλιότερα, όταν οι εικόνες των εξεγερμένων με τις κουκούλες και τα όπλα τόνωναν τις πωλήσεις των εφημερίδων, που όμως το Φλεβάρη του '95 δεν είχαν αρκετό χώρο (;); για να καταγράψουν τα εγκλήματα του ομοσπονδιακού στρατού στις ινδιάνικες κοινότητες της Τσιάπας). Όσοι λοιπόν ήθελαν να απαντήσουν στα πέντε ερωτήματα μπορούσαν να το πράξουν μέσω μιας ταχυδρομικής θυρίδας κι ενός αριθμού fax.

Ο αριθμός των γραμμάτων που λάβαμε ήταν περιορισμένος, ενώ οι περισσότερες απαντήσεις ήταν περιφραστικές και ζητούσαν διευκρινίσεις. Αποφασίσαμε ως πρωτοβουλία αλληλεγγύης να καλούσαμε μια ανοιχτή συνελεύση στη Θεσσα-

λονίκη, όπου οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που συμμετείχαν έλαβαν γνώση των απαντήσεων που στάλθηκαν απ' όλη την Ελλάδα και σε συνελεύσεις πλέον συντάξαμε το παρόν κείμενο, το οποίο γνωστοποιήθηκε σε συλλογικότητες και άτομα σε όλη τη χώρα.

Γη, κατοικία, εργασία, διατροφή, υγεία, εκπαίδευση, κουλτούρα, ενημέρωση, ανεξαρτησία, δημοκρατία, ελευθερία, δικαιοσύνη και ειρήνη.

Με ποίο τρόπο δικαιούνται άνθρωποι από μία χώρα λίγο πολύ του πρώτου κόσμου όπως είναι η Ελλάδα να αντιμετωπίζονται άντρες και γυναίκες που αγωνίζονται για ικανοποίηση στοιχειωδών ζωτικών αναγκών, που αγωνίζονται "γι' αυτά που εμείς ήδη έχουμε", πως μπορείς να απαντήσεις στις ερωτήσεις που θέτει ένας εξεγερμένος με το όπλο στο χέρι; Ίσως μια πρώτη ενστικτώδης αντίδραση να είναι η σιωπή. Η υποθέτηση αυτού που ο Σαίπηρ λέει μέσα απ' τον Άλφρετ "The rest is silence". Ωστόσο: «...γνωρίζουμε μέσα στο μικρό ελληνικό χώρο την "εργασία", την "εκπαίδευση", την "κουλτούρα", την "ενημέρωση", την "ανεξαρτησία", τη "δημοκρατία", την "ελευθερία", τη "δικαιοσύνη" και την "ειρήνη". ΤΟΥΣ ΘΕΛΟΥΜΕ να πούμε ότι αυτές οι έννοιες, οι αρχές, δεν πρέπει να αναφέρονται "αφαιρητικά", σε "γενικές". Πιστεύουμε ότι φροντίζοντας κάθε άνθρωπο που απαιτεί την απελευθέρωση της κοινωνίας από τους δυνάστες της πρέπει να είναι η εφαρμογή των παραπάνω "αξιών - αρχών" στην υπηρεσία του αγώνα του, και με μορφή που να προάγει τον αγώνα αυτόν ΚΑΙ ΜΟΝΟ. Κατανοούμε γι' αυτούς που προφέρουν αυτές τις έννοιες αφαιρητικά και... διατάξια, πρέπει να είναι το γινώσισμα του Ζαπατίστα μαχητή και της Ζαπατιστικής αλληλεγγύης, παντού στον κόσμο...» (ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΑΝΤΗΤΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΒΟΛΟ, ΙΟΥΛΗΣ '95)

Ακόμα και μια τμηματική ικανοποίηση των 13 "αξιών - αρχών", δηλαδή μια μεταρρύθμιση, μπορεί να προάγει τον αγώνα φτάνει να μη ξεχνά ότι "η μόνη βαθιά πολιτική μεταρρύθμιση που θα εγγυάται την ισοσύνη" είναι αυτή που απορρέει από την Κοινωνική Επανάσταση, που εμπεριέχει την κατάργηση όλων των ψευδοεγγυήσεων των διαχειριστών του σύγχρονου κόσμου.

Για τη μερική και πλήρη ικανοποίηση των 13 "αξιών - αρχών", είναι απαραίτητο ένα πλατύ κίνημα που θα ανοίγει χώρο για όλες τις μεθόδους, όλα τα μέσα, όλες τις βαθμί-

δες συμμετοχής και όλα τα μέτωπα αγώνα.

Μήπως όμως μεταξύ των πολιτών, των οποίων την ισότητα και τη συμμετοχή αναζητείτε, βρίσκονται και κάποιοι που είναι "πιο ίσοι από τους ίσους", που είναι άσπονδοι εχθροί σας;

Και η θεωρία και η ιστορία διδάσκουν ότι όποτε η πολιτική αυτονομείται και κάποιοι αναλαμβάνουν την εργολαβία της άσκησης της αναγκαστικά μετατρέπονται σε δυνάστες ακόμα κι αν μιλούν στο όνομα της επανάστασης.

Και η ιστορία διδάσκει ότι οποιοδήποτε κίνημα δεν αρθρώνει τον δικό του ξεκάθαρο πολιτικό λόγο, αφήνοντας τους επαγγελματίες της πολιτικής να το εκπροσωπήσουν είναι καταδικασμένο, όσο τίμιο και μαχητικό κι αν είναι.

Έτσι για μας η μόνη πολιτική μετεξέλιξη του E.Z.L.N. είναι ο σαφέστερος προσδιορισμός των πολιτικών του χαρακτηριστικών που θα καθορίσουν του όρους και τους τρόπους συμμετοχής του στο πλατύ κοινωνικό μέτωπο αντίστασης, και όχι την μετατροπή του σε πολιτικό κόμμα, δηλαδή σε διαμεσολαβητή της πολιτικής.

Κατά τη γνώμη μας, ένα κίνημα κοινωνικής απελευθέρωσης με σαφή πολιτική χαρακτηριστικά, μπορεί να διαμορφώνει συνεργασίες στη βάση με άλλους κοινωνικούς χώρους, στα πλαίσια της άμεσης δημοκρατίας, βοηθώντας τους να ξεπεράσουν και να απεγκλωβιστούν από τις πολιτικές τους ηγεσίες.

Στα δικά μας μάτια είστε η ένοπλη εγγύηση για την ύπαρξη ενός ανοιχτού πεδίου όπου ο μεξικάνικος λαός θα μπορέσει να οργανωθεί και να αναπτύξει την αντίστασή του.

Για μας μοναδική αντίσταση με κατεύθυνση την κοινωνική απελευθέρωση είναι η αυτόνομη οργάνωση των εκμεταλλευόμενων, για την διαχείριση των αναγκών τους σε όλα τα επίπεδα, για την ικανοποίηση των 13 "αξιών - αρχών", χωρίς διαμεσολάβηση, ούτε οικονομική, ούτε ιδεολογική, ούτε πολιτική. Αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της αντίστασης είναι και η οργανωμένη αυτοάμυνα, ένα ρόλο που μέχρι στιγμής έχει αναλάβει ο E.Z.L.N., εκφορτώντας εξ αρχής την αντιρωτοποριακή του λογική και την άρνησή του να καταλάβει την εξουσία.

Αυτά τα χαρακτηριστικά του E.Z.L.N. είναι που γεννάνε πρωτόγνωρες ελπίδες για ολοκληρή την ανθρωπότητα και καλούν σε συμμετοχή σ' ένα πόλεμο που έτσι κι αλ-

λιώς έχουν από καιρό κηρύξει εναντίον μας οι διαχειριστές της παγκόσμιας νέας τάξης, το Δ.Ν.Τ., η Παγκόσμια Τράπεζα και οι κατά τόπους εντολοδόχοι του νεοφιλελευθερισμού.

Απέναντι σ' έναν αντίπαλο που παγκοσμιοποιεί τις συμμαχίες του και καθορίζει την πολιτική του για όλο τον πλανήτη, συνολικά η απάντησή μας δεν μπορεί παρά να είναι στις ίδιες διαστάσεις.

Να οργανωθούμε παγκόσμια δίνοντας αγώνες με βασικό παρονομαστή ότι η νίκη τους, ή θα αφορά όλους τους καταπιεσμένους πέρα από και ενάντια σε εθνικά σύνορα και κράτη ή δεν θα 'ναι τίποτα. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να δώσουμε τέρμα στην προϊστορία που μας καθλώνει ο καπιταλισμός.

ΣΑΣ ΖΗΤΑΜΕ να κατανοήσετε αυτό το γράμμα, κατανοώντας πρώτα τη διαφορετικότητα που μας ενώνει. Αυτά που γράφουμε δεν είναι υποδείξεις, ούτε συμβουλές. Είναι απόκριση στο αίτημά σας για επικοινωνία, είναι κάποιες απαντήσεις στα ερωτήματά σας. Είναι τα λόγια και οι σκέψεις κάποιων ανθρώπων, που από την απέναντι πλευρά του ωκεανού αισθάνονται τις καρδιές τους να χτυπούν στο ρυθμό του δικού σας αγώνα.

Μαζί με αυτό το κείμενο σας στέλνουμε τους αγωνιστικούς μας χαιρετισμούς και την Αλληλεγγύη μας...

«...μακρινή κι αδύναμη να σας συνδράμει αποτελεσματικά, είναι τουλάχιστον μια μικρή κάφτρα τσιγάρου μέσα στην ίδια μ' εσάς νύχτα, σε μια πρόχειρη ενδρά, μια μικρή κάφτρα τσιγάρου αναποδα στα δάχτυλα, μέσα στη χούφτα, όπως συμβαίνει σε καιρούς πολέμου...» (ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΑΝΤΗΤΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΔΑΥΡΟ, ΙΟΥΛΗΣ '95)

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα, Αύγουστος '95.

Το κείμενο με την απάντηση στα 5 ερωτήματα του EZLN το συνοπτικό γράμμα επίσης οι γενικές συνελεύσεις των παρακάτω συλλογικοτήτων: **ΡΑΔΙΟ ΟΥΤΟΠΙΑ • ΡΑΔΙΟ ΚΙΒΩΤΟΣ • ΒΙΛΛΑ ΒΑΡΒΑΡΑ • ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ ΚΑΒΑΛΑΣ • ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΚΑΒΑΛΑΣ • ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΠΥΡΗΝΑΣ ΚΑΒΑΛΑΣ • ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ • ΒΙΛΛΑ ΑΜΑΛΙΑΣ**

Από τα βουνά του μεξικάνικου νότου ...μέχρι την Ευρώπη

Ο αγώνας των Ζαπατίστας, μετά τις πρωτοβουλίες του EZLN του Ιούνη του '95 παίρνει ξεκάθαρα διεθνείς διαστάσεις. Παραθέτουμε στην συνέχεια τις κυριότερες εξελίξεις του καλοκαιριού.

«Δεν είναι δημοσκόπηση, δεν είναι έρευνα αγοράς», EZLN

Στις 5 ερωτήσεις που απηύθυναν οι Ζαπατίστας (βλ ΑΛΦΑ φ. 16) προστέθηκε και μια έκτη που αφορά την ισότιμη συμμετοχή των γυναικών σε όλες τις υπεύθυνες θέσεις ενώ στα 13 αιτήματα της πρώτης ερώτησης προστέθηκαν η ασφάλεια, ο πόλεμος ενάντια στη διαφθορά και η προστασία του περιβάλλοντος.

Η τελική ημερομηνία για να σταλούν απαντήσεις στο Μεξικό παρατάθηκε ως τις 13 Σεπτέμβρη 1995. Ο subcomandante Marcos, με επιστολή του, έδωσε τις ακόλουθες διευκρινίσεις για την 4η και 5η ερώτηση: Έχουμε πει ξεκάθαρα πως δεν μπαίνει θέμα να παραδώσουμε τα όπλα.

Ούτε πάλι ρωτάμε αν πρέπει να μετατραπούμε σε πολιτικό κόμμα. Η μορφή "πολιτικό κόμμα" δεν είναι η μόνη έκφραση της έννοιας πολιτική δύναμη. Μέχρι τώρα, ο EZLN περιορίστηκε να καλεί τον κόσμο να οργανωθεί για να αγωνιστεί για τη δημοκρατία, την ελευθερία και τη δικαιοσύνη. Όμως, μέσα στον παράνομο και ένοπλο χαρακτήρα του,

ο ίδιος ο EZLN, δεν οργανώθηκε. Δεν είμαστε μια πολιτική δύναμη. Είμαστε μια δύναμη ηθική, εμψυχωτής νέων οργανωτικών μορφών αλλά η δικιά μας δύναμη δεν είναι οργανωμένη πολιτικά. Τις απόψεις μας τις ακούνε πολλοί και πολλοί τις συμμερίζονται. Αυτό όμως δεν μεταφράζεται σε οργάνωση.

Η κατάσταση στις ινδιάνικες κοινότητες και ο διάλογος στο SAN ANDRES

Δεκάδες χιλιάδες ινδιάνοι εξακολουθούν να παραμένουν στα βουνά στο πλευρό των μαχητών του EZLN. Οι κάτοικοι του Guadalupe Terreyas όπου ήταν εγκατεστημένο το αρχηγείο του EZLN, έχουν καταφύγει όλοι στα βουνά και χτίζουν ξανά τον οικισμό τους, προστατευμένο από την πυκνή βλάστηση κάποιων χαράδρας, σαν νέο αρχηγείο του EZLN.

Υπάρχει τρομακτική έλλειψη από είδη πρώτης ανάγκης. Στις περιοχές που μέχρι τον Φλεβάρη του '95 αποτελούσαν τμήμα των "απελευθερωμένων ζαπατιστικών εδαφών" και τώρα έχουν κατακλυστεί από τους 60.000 άνδρες του κυβερνητικού στρατού υπάρχουν δύο είδη κοινοτήτων, με ορθολογικές διαφορές: τα χωριά που οι κάτοικοι τους είναι υποστηρικτές του EZLN αρνούνται οποιαδήποτε βοήθεια από την κυβέρνη-

ση και εφαρμόζουν ένα σύστημα ισότιμης διανομής των ελαχίστων αγαθών τους σε όλες τις ινδιάνικες κοινότητες. Επίσης εξακολουθούν να τηρούν τη ζαπατιστική αποχή από το αλκοόλ και τα ναρκωτικά.

Αντίθετα, στα χωριά όπου οι κάτοικοι τους είναι, ή δηλώνουν, υποστηρικτές της κυβέρνησης, ο στρατός μοιράζει μεγάλες ποσότητες ρούχων, τροφίμων, φαρμάκων και παιδικών παιχνιδιών. Μαζί με τους στρατιώτες έχει φτάσει και ένας μεγάλος αριθμός από πόρνες και σ' αυτά τα χωριά ξεφουτρώνουν σαν μανιτάρια πρόχειρες "κάντινες διασκέδασης" για τους στρατιώτες και τους τραμπούκους των τσιφλικιών.

Ανάμεσα στην περιοχή όπου στρατοπεδεύει ο κυβερνητικός στρατός και στην περιοχή που ελέγχεται από τον EZLN έχει δημιουργηθεί μια ουδέτερη ζώνη. Σ' αυτή την ουδέτερη ζώνη βρίσκεται το χωριό San Andres, όπου από το Μάη του 1995 διεξάγεται ένας ιδιότυπος διάλογος ανάμεσα στους Ζαπατίστας και την κυβέρνηση. Οι δύο πλευρές είναι αμετακίνητες από τις αρχικές τους θέσεις, αυτό που γίνεται είναι ένας διάλογος για να εξεταστεί αν υπάρχουν προϋποθέσεις για να γίνει διάλογος! Οι εκπρόσωποι του EZLN, δέκα comandantes, άντρες και γυναίκες, μέλη της Γενικής Διοίκησης, έχουν επιβάλλει ανάμεσα σε κάθε συνάντηση να υπάρχει διάστημα τουλάχιστον 10 ημερών, ώστε να επιστρέφουν στα βουνά και να συζητάνε τα αποτελέσματα στις ινδιάνικες κοινότητες.

Έτσι μέσα στον Ιούνιο και τον Ιούλιο έγιναν 5 συναντήσεις. Ο διάλογος διακόπηκε τον Αύγουστο και θα ξαναρχίσει στις 5 Σεπτέμβρη. Η κυβερνητική αντιπροσωπεία δήλωσε ότι με τους ρυθμούς των Ζαπατίστας, ο διάλογος για τον διάλογο θα διαρκέσει 1.125 μέρες. Ο comandante Tacho απάντησε: "Εμείς περιμέναμε 503 χρόνια, εσείς μπορείτε να περιμένετε άλλα τρία!"

Η διεθνής αλληλεγγύη

Ο αριθμός των οργανώσεων και των ατόμων που στέκονται αλληλέγγυοι στον αγώνα των Ζαπατίστας αυξάνεται συνεχώς. Σ' αυτό συνετέλεσε και η διεθνής απεύθυνση των 5 ερωτήσεων του EZLN. Οργανώνονται αποστολές εφοδίων ενώ ήδη αρκετοί ευρωπαίοι συμμετέχουν στους καταυλισμούς για βοήθεια στις ινδιάνικες κοινότητες (ιατρεία, σχολεία, μέσα επικοινωνίας) που φτιάχνονται στη Chiapas. Τέλος, σήμερα, Σάββατο 2 Σεπτέμβρη, είναι η δεύτερη μέρα της τέταρτης Διεθνούς Συνάντησης των Επιτροπών Αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας που πραγματοποιείται στη Brescia της Ιταλίας. Λεπτομέρειες για αυτή τη συνάντηση θα δημοσιευθούν στο επόμενο τεύχος του ΑΛΦΑ. Σε άλλη σελίδα της εφημερίδας δημοσιεύεται το πρόγραμμα των εκδηλώσεων αλληλεγγύης που θα πραγματοποιηθούν το Σεπτέμβρη από την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας.

ΟΙ ΝΑΖΙ ΣΤΗΝ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

(Κείμενο συντρόφου από την Αργεντινή στο Ισπανικό δελτίο No Pasaran, #21, Ιούλης '95)

ΤΟ 90% ΤΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ της Αργεντινής έχει σε κάποιο βαθμό ευρωπαϊκή καταγωγή, είμαστε δηλαδή ουσιαστικά απόγονοι μεταναστών.

Παρ' όλα αυτά στην Αργεντινή υπάρχουν πολλοί που θεωρούν τον εαυτό τους φύλακα-άγγελο των "αξιών του έθνους", εξοστρακίζοντας από το όνειρο (ή μάλλον τον εφιάλτη τους για τη χώρα) τους εβραίους, τους κομμουνιστές, τους ινδιάνους και τους μετανάστες. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ο δηλωμένος ναζιστής Rivanera Carles. Η σβάστικα είναι το έμβλημα του PNC (Εθνικιστικό Καθολικό Κόμμα) που στόχο έχει τη "διαφύλαξη των θικών αξιών ενός έθνους - οργανού της πίστης. Αυτός ο άνθρωπος είναι γενικός διευθυντής της General Motors στην Αργεντινή!

Η φασιστική δράση είναι πολύ ανησυχητική. Παρ' όλα αυτά η κυβέρνηση σχολιάζει τις επιθέσεις

τους λέγοντας ότι δεν συμβαίνει τίποτα, είναι τυχαία περιστατικά, είναι ελάχιστοι, το πραγματικό πρόβλημα είναι η διεθνής τρομοκρατία. Σύμφωνα με την κυβέρνηση οι φασιστικές επιθέσεις δεν έχουν καμία σχέση ούτε με το "τριπλό Α" (Αντικομμουνιστική Δράση Αργεντινής, παραστρατιωτικές συμμορίες της δεξιάς που έδρασαν τη δεκαετία του '70), ούτε με τα σημερινά πολιτικά κόμματα "Α.Ν." (Εθνικός Συναγερμός) και "PNCC-M" (Πολιτικό Στρατιωτικό Εθνικιστικό Καθολικό Κόμμα), ούτε με τους υπουργούς που ανήκουν στην ακροδεξιά θρησκευτική οργάνωση "Opus Dei", ούτε με τον καρδινάλιο Aramburu (που δήλωσε ότι η στρατιωτική τρομοκρατία της δεκαετίας του '70 ήταν μια "καθολική σταυροφορία"), ούτε με τον πρόεδρο της βουλής που αναφερόμενος σε ένα δημοσιογράφο, ο οποίος είχε καταγράψει εμπειρίες από τα γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης, είπε: "Δεν περιμένετε τώρα να ασχοληθώ με αυτόν τον εβραίο πουτάνας

γιο". Όχι, οι φασιστικές επιθέσεις δεν έχουν καμία σχέση με αυτούς, όλα πάνε καλά, η Αργεντινή μπαίνει στον "Πρώτο Κόσμο".

Η κατάσταση χειροτερεύει συνεχώς και η κυβέρνηση κάνει ότι μπορεί για να το αποκρύψει. Αν και οι σκίνχεντς είναι διηρημένοι, συμμετέχουν σε φανατικές καθολικές ομάδες και σε νεοναζιστικές πολιτικές δραστηριότητες. Υπάρχει μια φωτογραφία, στην οποία μια ομάδα με τέτοιους κρετινούς χαιρετάνε με ναζιστικό χαιρετισμό πάνω από τα ερείπια της Ισραηλινής πρεσβείας μετά από μια βομβιστική επίθεση. Πάντως η κυβέρνηση λέει, ότι η επίθεση πραγματοποιήθηκε από κομάντο Ιρανών, που σίγουρα δεν συνεργάστηκαν με κανένα στην Αργεντινή. Όσο για τους μετανάστες, αντιγράφονται ευρωπαϊκές μόδες και καλλιεργείται το μίσος για τους Ουρουγουανούς, τους Χιλιανούς, τους Βολιβιανούς και τους υπόλοιπους Λατινοαμερικανούς γιατί "εισβάλλουν στη χώρα και κλέβουν τις δουλειές". Στο νομικό τομέα, το ευρωπαϊκό παράδειγμα έχει ξεπεραστεί και ο νόμος για τους μετανάστες του 1993 είναι πολύ αυστηρότερος από κάθε ευρωπαϊκό ανάλογο. Η ψήφιση του νόμου συνοδεύτηκε από μια μεγάλη προπαγανδιστική εκστρατεία όπου οι ξένοι κατηγορούνταν για το σύνολο της εγκληματικότητας, ενώ καταγγέλλονταν οι εργοδότες που προσλάμβαναν ξένους εργάτες χωρίς χροιά. "Συμπτωματικά" αυτοί οι εργο-

δότες ήταν όλοι Κορεάτες...

Οι περισσότεροι συνδέουν το ναζισμό με μια στολή SS και αφού δεν βλέπουν ένστολους, νομίζουν ότι δεν υπάρχουν. Ωστόσο η Αργεντινή μετά το 2ο παγκόσμιο πόλεμο ήταν η κύρια χώρα όπου κατέφυγαν υψηλόβαθμοι ναζιστές, στους οποίους παραχωρήθηκε διπλωματικό διαβήριο και προστασία από τους διεθνείς οργανισμούς που ζητούσαν την έκδοσή τους, όπως στην περίπτωση του Eichmann, του Mengele κλπ.

Ένα άλλο πρόσφατο παράδειγμα είναι ο Erich Priebke, ο οποίος αυτή τη στιγμή ζει στο Baricloche, του έχει δοθεί άδεια λειτουργίας για μια ιδιωτική σχολή και μάλιστα εισπράττει και κρατική επιχορήγηση. Όταν αποκαλύφθηκε η ταυτότητα του, δήλωσε ότι δεν αισθάνεται τύψεις, αντίθετα είναι περήφανος γιατί σαν αξιωματικός των SS διέταξε την εκτέλεση 335 Ιταλών παρτιζάνων, συμμετέχοντας μάλιστα προσωπικά στους φόνους "για να αποδείξει την ανδρεία του" απέναντι στους αντάρτες που θάφτηκαν σε κοινούς τάφους στις ακτές της Αδριατικής. Αυτές τις δηλώσεις τις έκανε δημόσια μέσα από μια τηλεοπτική εκπομπή. Από τότε η κυβέρνηση της Αργεντινής κωλυσιεργεί την έκδοσή του, που ζητήθηκε από την κυβέρνηση της Ιταλίας, με την δικαιολογία ότι ο καμμένος είναι άρρωστος...

Πρέπει τελικά κάποιος να είναι πολύ ήλιθιος για να μην βλέπει ποιος πραγματικά είναι ο εχθρός. Η

μοναδική όμως αντίδραση είναι η απάθεια περισσότεροι έχουν πουλήσει τη ψυχή τους στο θεό της κατανάλωσης, στη λεγόμενη σταθερότητα. Άλλοι πάλι αρκούνται να είναι επαναστάτες του Σαββατοκύριακου. Η Αργεντινή είναι μια χώρα με παρελθόν στυγνών δικτατοριών που ανέπτυξαν την ψυχολογία του "Ποιός εγώ; Μα εγώ είμαι Αργεντινός" που πάει να πει δεν ακούω, δεν βλέπω, δεν μιλάω, αν κάτι δεν με πλήττει άμεσα δεν με αφορά. Ο κόσμος έχει μεγαλώσει έτσι γιατί για πολλά χρόνια, αν έλεγε κάποιος παραπάνω, εξαφανιζόσυνε με μια σφαίρα στο κεφάλι.

Σιγά-σιγά όμως η αντίσταση αρχίζει να οργανώνεται: συγκεντρώσεις, πορείες, άμεση δράση. Υπάρχουν ομάδες όπως η CORPERI (Συντονιστικό Εναντίον στη Θεσμική και Αστυνομική Καταστολή) και η CHA (συνλογική Ομοφυλοφίλων Αργεντινής). Στην Αργεντινή καμία οργάνωση για τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν έχει νομική αναγνώριση, ούτε καν η APDH (Διαρκής Συνέλευση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, μέλος της Διεθνούς Αμνηστίας). Αντίθετα, αναγνωρίζονται τα φασιστικά και νεοναζιστικά πολιτικά κόμματα. Πάντως, όταν σε μια πρόσφατη κινητοποίηση για εκπαιδευτικά ζητήματα εμφανίστηκαν μέλη του ακροδεξιού MODIN (Κίνηση για την Εθνική Αξιοπρέπεια) έφαγαν ένα βρωμόξυλο που τους έκανε να το βάλλουν στα πόδια και θα το θυμούνται για καιρό! Αυτά για την ώρα και, όπως συνηθίζουμε να λέμε στην Λατινική Αμερική, η επανάσταση δεν έχει σύνορα! HASTA LA VICTORIA SIEMPRE!

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΣΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Μέσα στο καλοκαίρι η κυβέρνηση της Μπενάζιρ Μπούτο εξαπέλυσε κύμα τρομοκρατίας ενάντια στους Πακιστανούς, που αντιστέκονται στην καταναγκαστική εργασία ανήλικων παιδιών στους πρωτόγονους αργαλειούς της κλωστοϋφαντουργίας του Πακιστάν. Η κύρια επίθεση στρέφεται ενάντια στην οργάνωση FTLC (Μέτωπο Απελευθέρωσης από την Καταναγκαστική Εργασία). Όλα ξεκίνησαν όταν τα μέλη του FTLC κατάφεραν να γνωστοποιήσουν διεθνώς την περίπτωση του 12χρονου Iqbal Masih. Ο Iqbal Masih δολοφονήθηκε στις 16 Απριλίου 1995 στο Muridke της επαρχίας Punjab, όταν προσπάθησε να οργανώσει τους ανήλικους συναδέλφους του στο κλωστοϋφαντουργείο για να αγωνιστούν για τα δικαιώματά τους.

Στις 5 Ιούνη 1995, στη Λαχώρα, η ασφάλεια συνέλαβε το δημοσιογράφο Zafar Yab Ahmad που είχε βοηθήσει στη δημοσιοποίηση της υπόθεσης.

Στις 7 Ιούνη 1995 η ασφάλεια εισέβαλλε στα γραφεία της FTLC στη Λαχώρα και συνέλαβε τους αγωνιστές Mohammad Salim, Fatima Ali και Karamat Ali. Έχουν συλληφθεί επίσης 13 συγγενείς του δολοφονημένου Iqbal Masih, ανάμεσά τους η μητέρα του και η αδελφή του. Η κυβέρνηση κατηγορεί τους συλληφθέντες, ότι συνεργάστηκαν με τις μυστικές υπηρεσίες της Ινδίας για να βλάψουν την οικονομία του Πακιστάν και ότι συνωμότησαν με ανθρώπους στο εξωτερικό με σκοπό να διαδώσουν ψευδείς φήμες για καταπάτηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων!

Πρέπει να απαιτήσουμε την απελευθέρωση των συλληφθέντων. Ένας πρώτος τρόπος γι' αυτό είναι η αποστολή μηνυμάτων διαμαρτυρίας στην πρεσβεία του Πακιστάν: (Αν υπάρχει στην Αθήνα συμπληρώστε την διεύθυνση)

Πηγή: CNT #185, Αύγουστος 1995

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Πολιτικοί κρατούμενοι

Στις 15 Ιούλη 1995 αποφυλακίστηκε μετά από 156 μέρες κράτησης, η Gloria Benavides Guevara, λόγω έλλειψης στοιχείων που να δικαιολογούν την κράτησή της. Η σύλληψη της μετά από έφοδο της αστυνομίας στο σπίτι της στην πόλη του Μεξικού στις 8 Φλεβάρη 1995, ήταν η αφορμή για την εξαπόλυση της επίθεσης του κυβερνητικού στρατού ενάντια στους Ζαπατίστας (βλ ΑΛΦΑ φ.1). Σύμφωνα με την ασφάλεια, στην έρευνα που έγινε, ανακαλύφθηκε παλιά φωτογραφία της Benavides με ένα μωστό, με βάση την οποία αποκαλύφθηκε η ταυτότητα του Marcos. Αποκαλύφθηκε επίσης ότι η εξέγερση στη Chiapas είναι αποτέλεσμα κομμουνιστικής συνωμοσίας, καθοδηγούμενης από 5-6 λευκούς, ανάμεσα τους και η ίδια η Benavides ή "subcomandante Elisa", η οποία, για να γίνει πιο σπταριστό το μυθιστόρημα, ήταν και ερωμένη του Marcos! Για να στηριχτεί το κυβερνητικό σενάριο, τις επόμενες τρεις ημέρες συνελήφθησαν άλλα 17 άτομα σε τρεις διαφορετικές πολιτείες του Μεξικού. Οι συλληφθέντες, που κρατούνται ακόμα σε διάφορες φυλακές του Μεξικού, δηλώνουν ότι υποστηρίζουν τον αγώνα του EZLN, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι είναι τρομοκράτες, και ότι κράτηση τους συνεχίζεται για να ασκηθεί πίεση στις συνωμότητες στο San Andres.

"ANARKISTISKA - SVARTA - HAMMAREN"

Με αυτό το όνομα ιδρύθηκε τον Αύγουστο στη Στοκχόλμη το Σουηδικό τμήμα του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού. Οι Σουηδοί σύντροφοι μας ενημερώνουν ότι για επικοινωνία υπάρχει η διεύθυνση "ASH, Tjarnhovsgatah 44, 11628 Stockholm, SWEDEN".

ΟΠΑΔΟΙ ΤΗΣ CELTIC ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ!

Μια ομάδα από κατοίκους της Γλασκώβης αποφάσισαν να αντισταθούν στην απόπειρα ελέγχου των χούλιγκανς από φασιστοειδή και γενικότερα στον εκφασισμό της κοινωνίας. Δημιουργήθηκε η ομάδα "Οπαδοί της Celtic ενάντια στο Φασισμό" που συνάντησε γρήγορα θετική ανταπόκριση και τώρα έχει μέλη και στο Λονδίνο, το Birmingham, το Aberdeen και το Lancashire. Η ομάδα τύπωσε 15.000 αυτοκόλλητα που κολλήθηκαν γύρω από τα γήπεδα και στις εργατικές συνοικίες της Γλασκώβης. Το παράδειγμα των οπαδών της Celtic σκέφτονται να το ακολουθήσουν οπαδοί της Manchester United, της Chelsea, της West Ham, της Charlton και της Millwall.

(CRIMINAL JUSTICE & PUBLIC ORDER BILL)

Νομοσχέδιο ποινικής δικαιοσύνης και δημόσιας τάξης

"Οι δημοσιογράφοι χρησιμοποιούν τον όρο "Δρακόντειος" πολύ άνετα. Για μια φορά όμως είναι ο κατάλληλος. Το Criminal Justice Bill θα προκαλέσει μια ακόμη περισσότερο κακή εφαρμογή της δικαιοσύνης, τη φυλάκιση άκακων διαδηλωτών και, σε περιοχές της χώρας όπου υπάρχουν εντάσεις, το μετασχηματισμό της αστυνομίας σε κάτι σα στρατό κατοχής" (The Observer)

Τι είναι το Criminal Justice Bill;

Το Criminal Justice & Public Order Bill, που αυτό τον καιρό συζητείται στο Βρετανικό Κοινοβούλιο, περιλαμβάνει πολλά άρθρα που αποσκοπούν μία εκ θεμελιών παραβίαση των κοινωνικών ελευθεριών. Μερικά σημεία του αναλύονται παρακάτω:

Τα δικαιώματα των ενοικιαστών σε κίνδυνο: Αυτό το τμήμα περιλήφθηκε με σκοπό ν' αντιμετωπίσει τους "καταληψίες", αλλά στην πραγματικότητα απειλεί όλους τους νόμιμους ενοικιαστές, είτε είναι ενοικιαστές δημοτικών ακινήτων, είτε ιδιωτικών. Αν οι ιδιοκτήτες ισχυριστούν ότι κάποιος "κάνει κατάληψη", που μπορεί να σημαίνει ότι υπάρχει καθυστέρηση στην καταβολή του ενοικίου, ή μη καταβολή του λόγω αντιδικίας με τον ενοικιαστή, τότε μπορεί να γίνει αίτηση για ακρόαση έξωσης. Η τελευταία, είναι μία ειδική μυστική ακρόαση σε τοπικό δικαστήριο, χωρίς την παρουσία του "καταληψία". Αυτή έχει σαν αποτέλεσμα την απόφαση άμεσης έξωσης και η πρώτη φορά που θα γίνει γνωστή είναι όταν ο "καταληψίας" λάβει την ειδοποίηση. Δίνεται περιθώριο 24 ωρών διαφορετικά ακολουθεί σύλληψη. Αμφισβήτηση της απόφασης μπορεί να γίνει μετά την έξωση, που σημαίνει δικαστική διαδικασία.

Στην Βρετανία το πρόβλημα στέγης είναι γνωστό και εντείνεται καθώς οι εξώσεις αυξάνονται. Οι καταλήψεις είναι μία πρακτική εξασφάλισης στέγης, μέσα σ' ένα από τα 864.000 άδεια σπίτια. Το νομοσχέδιο

επιτρέπει τη "βίαιη είσοδο" για την εκτέλεση της έξωσης και θα εγκρίνει τη χρήση πληρωμένων μπράβων για ν' απομακρύνουν με τη βία τους υποτιθέμενους καταληψίες.

Το δικαίωμα διαμαρτυρίας σε κίνδυνο.

Αυτό το τμήμα του νόμου είχε αρχικά σα στόχο να σταματήσει αυτούς που συμμετείχαν στις εκστρατείες ενάντια στα αιματηρά σπορ (κυνηγία αλεπούς κ.λπ.). Βγάζει εκτός νόμου επίσης κάθε εκδήλωση διαμαρτυρίας που δεν έχει άδεια. Δημιουργείται ένα νέο αδίκημα, αυτό της "επιθετικής καταπάτησης". Κάθε διαδήλωση που παρενοχλεί, θα διατάζεται η διάλυσή της. Αν δεν γίνει αυτό θα θεωρείται αδίκημα. Επίσης θα εφαρμόζεται, αν η αστυνομία "πιστεύει βάσιμα" ότι θα γίνει κάτι τέτοιο. Ο νόμος αυτός θα βγάλει παράνομες τις ενέργειες διαμαρτυρίας ενάντια στις κατασκευές αυτοκινητόδρομων, τα αιματηρά σπορ, ακόμα και ενάντια στο κλείσιμο σχολείων ή γηροκομείων.

Επίθεση στον τρόπο ζωής των τσιγγάνων και των ταξιδευτών.

Το δικαίωμα να ζεις νομαδικά και να ταξιδεύεις κατά βούληση, τώρα θα περιοριστεί σημαντικά. Το νομοσχέδιο ακυρώνει την Πράξη 196 περί Τόπων Κατασκήνωσης, αφαιρώντας από τις τοπικές αρχές την υποχρέωση να παρέχουν νόμιμες και νόμιμες τοποθεσίες για τους τσιγγάνους και τους ταξιδευτές και επίσης αφαιρεί απ' αυτές τη δυνατότητα να δημιουργήσουν τέτοιες τοποθεσίες, ακόμα και αν θέλουν να τις παρέχουν. Το νομοσχέδιο ενισχύει σημαντικά τη δικαιοδοσία της αστυνομίας ώστε ν' αποβάλλει ταξιδευτές και τσιγγάνους από τοποθεσίες, ακόμα κι αν έχουν την άδεια του ιδιοκτήτη να παραμείνουν εκεί. Η αστυνομία θα έχει δικαίωμα να κατάρχει και να καταστρέψει αυτοκινούμενες ή μη κατοικίες και αγαθά, και χρεώνοντας τους "υπεύθυνους" γι' αυτή την "υ-

πηρεσία". Σύμφωνα μ' αυτό το νόμο δε θα επιτρέπεται να ταξιδεύει φάλαγγα με πάνω από 6 οχήματα.

Τα παρτυ εκτός νόμου.

Αυτό το τμήμα έχει σκοπό να σταματήσει τα "rave" παρτυ, είτε έχουν την άδεια του ιδιοκτήτη της τοποθεσίας, είτε όχι. Ο νόμος καλύπτει κάθε είδος συγκέντρωσης άνω των 9 ατόμων, όπου παίζεται μουσική. Αν η αστυνομία πιστεύει ότι η μουσική είναι πολύ δυνατά θα πρέπει να σταματήσει, διαφορετικά επιβάλλεται πρόστιμο και πιθανή καταδίκη τριών μηνών. Μπορεί να συλλάβει άτομα, "με βάσιμες υποψίες" ότι οργανώνουν πάρτυ ή ότι πηγαίνουν 'αυτό, μόνο και μόνο επειδή βρίσκονται σε ακτίνα 5 μιλίων από αυτό.

Επιστροφή των νόμων "SUS"

Το νομοσχέδιο θα εξαλείψει το παραδοσιακό δικαίωμα της σιωπής κατά τη διάρκεια της ανάκρισης. Το δικαίωμα της σιωπής υπάρχει για να προστατέψει τους αθώους, καθώς, αν δεν υπάρχουν στοιχεία για την ενοχή, ο μόνος τρόπος να επιτευχθεί καταδίκη είναι μέσω αναξιόπιστων "ομολογιών" στην αστυνομία. Η απελευθέρωση των 6 του Μπέρμιχαμ και των 4 του Γκλινφορντ πριν λίγα χρόνια, καθώς και αμέτρητων άλλων, θα 'πρεπε να μας υπενθυμίζει πόσο εύκολα συμβαίνουν άδικες καταδίκες όταν βασίζονται μόνο σε ομολογίες. Η επανεισαγωγή των νόμων "SUS" σημαίνει ότι η αστυνομία θα έχει το δικαίωμα να σταματά και να ψάχνει ανθρώπους και οχήματα αν "πιστεύει ότι μπορεί να συμβούν γεγονότα που περιλαμβάνουν σοβαρή βία". Οι νόμοι "SUS" συντέλεσαν στις ταραχές του Μπρίξτον το 1981, μετά από τις οποίες καταργήθηκαν.

Το νομοσχέδιο, επίσης, προτείνει την αύξηση των προστίμων για κατοχή μαλακών ναρκωτικών (κάνναβη) από τις 200 στις 1000 λίρες.

Το κείμενο βασίστηκε σε σχετική προκήρυξη (Μετάφραση Μ.Μ.)

Διεθνής: Από την ένωση των εργατών στην διαγραφή των αναρχικών

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΈΝΩΣΗ των Εργαζομένων άρχισε να υλοποιείται μεταξύ του 1862 και 1864 με την πρωτοβουλία ενός πυρήνα αγωνιστών στο Λονδίνο και στο Παρίσι. Ορισμένοι από αυτούς αφοσιώθηκαν ολοκληρωτικά στο να υπερνικήσουν την αδράνεια, τη δυσκαμψία, τα συμφέροντα των κομμάτων, τις αντιζηλίες εκείνων που επηρέαζαν και καθοδούσαν τις οργανώσεις και δεν ήταν διατεθειμένοι να αναλάβουν δράση παρά μόνο αν η νίκη ήταν εξασφαλισμένη. Κάτω από αυτές τις συνθήκες που επιβεβαιώνονται από μια σειρά ντοκουμέντα, δημιουργήθηκε η Διεθνής. Έτσι στη συνεδρίαση της 28 Σεπτεμβρίου 1864 σχηματίστηκε μία διευθυντική ομάδα που ονομάστηκε "Κεντρικό Συμβούλιο". Στο Συμβούλιο αυτό έδειξαν απόλυτη εμπιστοσύνη οι μετέπειτα γενικές συνελεύσεις.

Επί δεκαπέντε περίπου χρόνια ο σοσιαλισμός δεν ανέπτυξε καμμία δημόσια δραστηριότητα. Ο σοσιαλισμός δεν διαδραμάτισε κανένα ρόλο στην κοινωνική συνείδηση των εργαζομένων, η οποία εξαλλου απουσίαζε σχεδόν ολοκληρωτικά. Οι αγωνιστές, νέοι και γέροι, στις εργατικές σοσιαλιστικές αδελφότητες και τις επαγγελματικές ενώσεις που ήταν ακόμα απομονωμένες, συγκροτούσαν με αυτοσχέδιους τρόπους τα διάφορα τμήματα της Διεθνούς. Ήταν μια δραστηριότητα που απαιτούσε υπομονή και αυταπάρνηση και που έγινε ευκολότερη μόνο πολύ αργότερα. Οι αγωνιστές, όποιες και αν ήταν οι προσωπικές σοσιαλιστικές πεποιθήσεις τους δεν ήταν δυνατό να τις εισάγουν μέσα στα τμήματα παρά μόνο βαθμιαία και σε ατομικό επίπεδο. Γι' αυτό το λόγο οι συνελεύσεις και τα συνέδρια μέχρι το 1867 χαρακτηρίστηκαν από μετριοπάθεια. Η πολιτική του Κεντρικού και αργότερα του Γενικού Συμβουλίου απαιτούσε την θυσία των πρωτοποριών για χάρη των μετριοπαθών κάθε φορά που οι τελευταίοι έθεταν υπό τον έλεγχό τους τις πολυάριθμες οργανώσεις.

Το καλοκαίρι του 1868 ο Μπακούνιν και οι σύντροφοί του προσχώρησαν στη Διεθνή, στους κόλπους της οποίας πίστευαν ότι ήταν αναγκαίο να ενταχθεί η μυστική συμμαχία. Μ' αυτό το σκοπό

ο Μπακούνιν άρχισε να καταστρώνει προσχέδια προγραμμάτων, αλλά ένα μέρος από αυτά τα χειρόγραφα κάποιος, καταχρόμενος την εμπιστοσύνη του, τα παρέδωσαν στον Μαρξ, ο οποίος και τα δημοσίευσε το 1873. Δόθηκε έτσι η αφορμή στον Μαρξ να επινοήσει τις κατηγορίες του κατά του Μπακούνιν που τις ανακοίνωσε στο συνέδριο της Χάγης το 1872, με αποτέλεσμα τη διαγραφή του Μπακούνιν από τη Διεθνή. Έτσι οι νέες δυνάμεις που αναπτύχθηκαν από το 1864 μέχρι το

το γόητρο που η Διεθνή απολάμβανε τη δεδομένη στιγμή. Αυτό οφειλόταν στο γεγονός ότι η Διεθνής έπαιζε ταυτόχρονα το ρόλο του σοσιαλιστικού κόμματος, του ταγμένου στον καθημερινό αγώνα συνδικάτου και το ρόλο της δυνητικά μεγάλης επαναστατικής δύναμης, η οποία για ορισμένους ήταν ταυτόχρονα η δύναμη που θα συνέβαλε στην ανοικοδόμηση της μελλοντικής κοινωνίας.

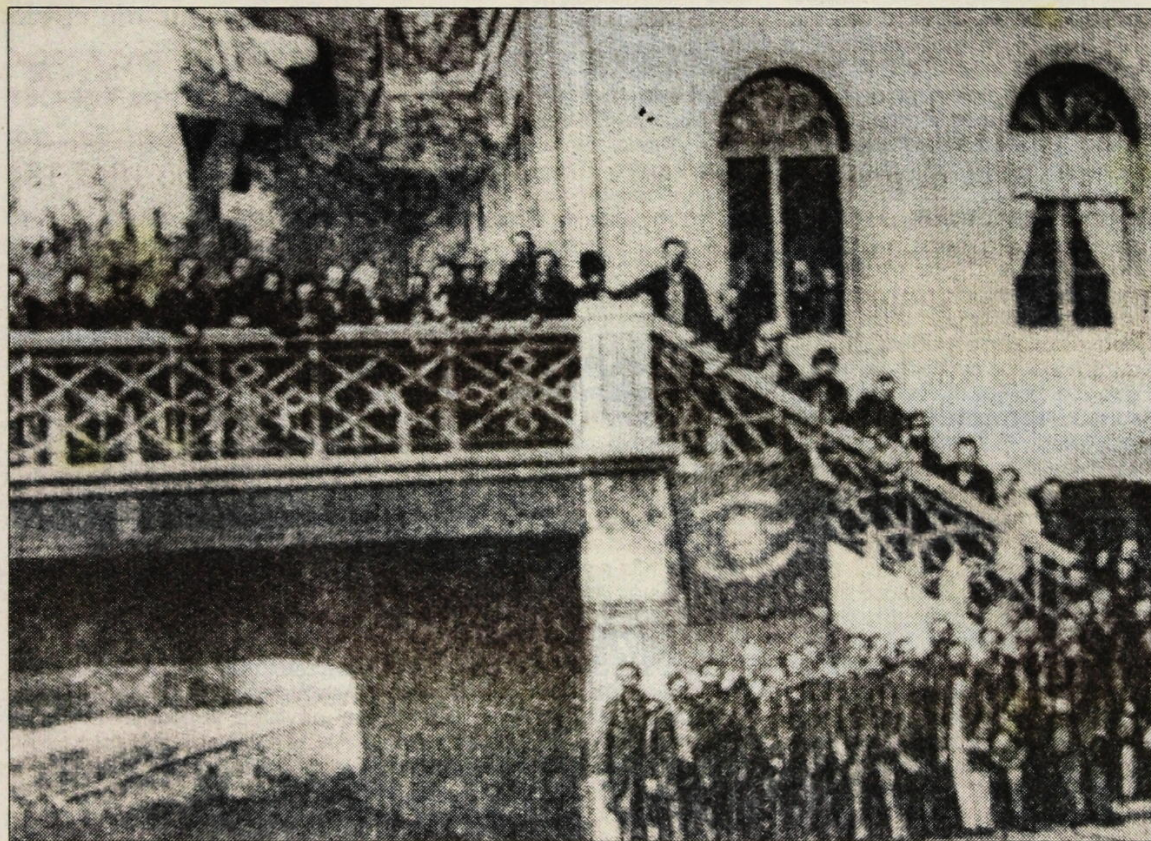
Ο λαός δεν έβλεπε να πραγματοποιείται αυτή η κοινωνία στο κοντινό μέλλον.

ενώ η Διεθνής τους προέτρεπε να κάνουν υπομονή. Υπήρξαν ακόμα απεργίες χωρίς επιβίωση αιτημάτων και σε ορισμένες περιπτώσεις ο αριθμός των απεργιών ήταν τόσο μεγάλος που η Διεθνής δεν κατόρθωσε να συμπαρασταθεί οικονομικά, ούτε να δράσει αποτελεσματικά. Έτσι έχασε το γόητρο της και πολλά από τα μέλη της.

Οι πρώτες ελπίδες για μαζική συσπείρωση των εργαζομένων ενάντια στο κεφάλαιο δεν πραγματοποιήθηκαν και η από κοινού επεξεργασία των

πεία της εξέλιξης των ιδεών. Η συνένωση ομοιογενών ομάδων δεν άξιζε τον κόπο. Αντίθετα το πρόβλημα ήταν η εδραίωση της συνύπαρξης των διαφωνούντων, πρόβλημα που ακόμα και σήμερα εξακολουθεί να παραμένει άλυτο.

Ο Μαλατέστα γράφει στην Volonta το 1914: «Γιατί να αποκρύβουμε ορισμένες αλήθειες όταν αυτές έχουν διαδραματιστεί στο πεδίο της ιστορίας και μπορούν να αποτελέσουν ένα μάθημα για το παρόν και το μέλλον; Εμείς που είμαστε στη Διεθνή είχαμε χαρακτηριστεί Μπακουνιστές και είμασταν μέλη της συμμαχίας, υψώσαμε τη φωνή μας εναντίον του Μαρξ και των Μαρξιστών διότι επεδίωκαν να επιβάλλουν οριστικά στη Διεθνή το πρόγραμμα τους. Αφήνοντας παράμερα όμως την νομιμότητα των χρησιμοποιούμενων μέσων πάνω στα οποία τώρα είναι ανώφελο να επιμένουμε και εμείς ενεργήσαμε όπως αυτοί, δηλαδή επιδιώξαμε να χρησιμοποιήσουμε τη Διεθνή για να επιτύχουμε τους επιμέρους σκοπούς μας. Η διαφορά συνίστατο στο εξής: εφόσον είμαστε αναρχικοί βασιστήκαμε κυρίως στην προπαγάνδα και θέλοντας να προσηλυτίσουμε στον αναρχισμό, δώσαμε ώθηση στην αποκέντρωση, στην αυτονομία των ομάδων, στην ελεύθερη ατομική και συλλογική πρωτοβουλία. Ενώ οι Μαρξιστές εφόσον είναι εξουσιαστές, ήθελαν να επιβάλλουν τις ιδέες τους στο όνομα, λίγο ως πολύ πλασματικών πλειοψηφιών, μέσω της συγκεντροποίησης και της πειθαρχίας. Ολοι όμως, Μπακουνιστές και Μαρξιστές, επιζητούσαν εξίσου να βιάσουν τα πράγματα, παρά να βασιστούν στη δύναμη των πραγμάτων».

Αντιπρόσωποι του 4ου Συνεδρίου της Α Διεθνούς το 1869 στη Βασιλεία της Ελβετίας

1868 στη Διεθνή, και οι επιμέρους δραστηριότητες που ο Μπακούνιν ενοποίησε κάτω από μια κοινή ιδέα -αυτή του αντιεξουσιαστικού κολλεκτιβισμού- δεν ήταν τόσο ισχυρές όσο θα μπορούσαν να είναι. Ωστόσο το φθινόπωρο του 1868, όταν ο Μπακούνιν άρχισε να δραστηριοποιείται στους κύκλους των οργανωμένων εργατών, η αναρχική ιδέα είχε ήδη διαποτίσει την Διεθνή. Η θέση που κατέλαβε ήταν το αντιστάθμισμα στην κατάπτωση που είχε πρκαλέσει ο ασταθής νεοπρουντονισμός, αν και ακόμα δεν είχε έρθει ανοικτά αντιμέτωπη με τις εξουσιαστικές αντιλήψεις του Μαρξ.

Σε όλες τις χώρες το ιδεολογικό έργο της Διεθνούς είχε αναμφισβήτητα ελάχιστη σημασία για το λαό, ενώ η αύξηση του αριθμού των μελών της, εξαρτιόταν κυρίως από

Εκπληκτος και ταυτόχρονα ικανοποιημένος έβλεπε τις πρώτες εκδηλώσεις αλληλεγγύης μεταξύ των εργατών των διαφόρων χωρών: Βρισκόμαστε στα 1867-70 και μακροχρόνιες απεργίες ενισχύονται με χρήματα που έστελναν σύντροφοι από άλλες χώρες. Τα παιδιά των απεργών μεταφέρονταν σε ασφαλή μέρη και οι εργάτες που κατέφυγαν από άλλες περιοχές με σκοπό να δουλέψουν στη θέση των απεργών, πείθονταν συχνά από τους διεθνιστές να επιστρέψουν στον τόπο τους. Η Γαλλία και το Βέλγιο γνώρισαν μεγάλες σφαγές αλλά οι εργάτες συνέχισαν να προσχωρούν μαζικά στη Διεθνή. Υπήρχαν όμως και περιπτώσεις όπου οι εργαζόμενοι εξοργισμένοι από την καπιταλιστική καταπίεση και εκμετάλλευση δήλωναν τη θέληση τους να εξεγερθούν,

σοσιαλιστικών ιδεών διακόπηκε οριστικά με το συνέδριο του 1869. Η θεωρητική ρωγμή σήμανε την απαρχή της ρήξης μεταξύ του εξουσιαστικού και του ελευθεριακού πνεύματος. Η ιδεολογική διαφοροποίηση δεν είχε προβλεφθεί ως αναπόφευκτη συνέ-

5 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1977 Απαγάγεται από τα μέλη της RAF ο πρόεδρος των γερμανών εργοδοτών Μ. Σλεγιερ.

6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1901 Ο αναρχικός Λέον Τσολγκότε εκτελεί τον πρόεδρο των ΗΠΑ Ουίλιαμ Μακ Κίνλεϊ.

7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1872 Στο συνέδριο της Χάγης ο Μαρξ διώχνει το Μπακούνιν από τη Διεθνή, βάζοντας ουσιαστικά τέλος στην πρώτη παγκόσμια εργατική οργάνωση.

Η νέα οριζόντια διάρθρωση της κυριαρχίας

ΟΙ ΤΩΡΙΝΕΣ αναγκαιότητες ριζικής αναδιάρθρωσης της παραγωγικής δομής (με την ευρεία έννοια) του κεφαλαίου και του κράτους σε διεθνές επίπεδο, δεν μπορεί παρά να προτάσσει πλέον στο καθημερινό επίπεδο των κοινωνικών σχέσεων, αυτά ακριβώς τα σχέδια, τα οποία οι διάφοροι διαχειριστές της εξουσίας βρίσκονται στην αναγκαιότητα να προωθήσουν, φροντίζουν ώστε να επικαλύπτουν με κάθε μορφή νέα ιδεολογικά εφευρήματα. Έτσι, όπως ήδη επισημάνθηκε από τις στήλες του "ΑΛΦΑ", η αναγκαιότητα ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων που πηγάζει αυτή τη στιγμή από την παραγωγική αναδιάρθρωση του κεφαλαίου σε διεθνές επίπεδο έρχεται να πλασαριστεί από τους ντόπιους πολιτικοοικονομικούς διαχειριστές αυτής της διαδικασίας σαν κοινωφελή "μέτρα κατά της ανεργίας", φαινόμενο αυτό τελευταίο, που είναι επίπτωση της ίδιας πάντοτε διαδικασίας.

Θέσπιση νέας κάρτας εργασίας μέσω της οποίας καθίσταται αποτελεσματικότερος ο έλεγχος της εργασιακής κατάστασης του ατόμου, 150 δις δρχ. ετησίως για νέα επιδόματα ανεργίας, τα οποία ο κακός υπουργός Σκουλαρίκης δήλωσε πρόσφατα ότι είναι διατεθειμένος να αυξήσει σε περίπτωση ανάγκης, νέα ειδικά προγράμματα κατάρτισης - απασχόλησης από τον ΟΑΕΔ, επιχειρήσεις ή κέντρα επαγγελματικής αποκατάστασης, νέα σχεδιαζόμενα προγράμματα κοινωφελών έργων (καθαρισμός δημόσιων κτηρίων, "προστασία" του περιβάλλοντος, φύλαξη αρχαιοτήτων) σε συνεργασία με φορείς της τοπικής αυτοδιοίκησης.

Όπως πολύ σωστά εξακρίβωνεται μέσα στο ίδιο άρθρο ("Η ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων μέσα από τα μέτρα κατά της ανεργίας", "ΑΛΦΑ", 15/7/95): "Ο σημαντικότερος ίσως ρόλος τον οποίο καλούνται να παίξουν οι μεθοδεύσεις αυτές είναι αυτές της ελαστικοποίησης των συμβάσεων εργασίας. Προωθείται δηλαδή έτσι μια νέα σύμβαση εργασίας πιο ευελιξία για τ' αφεντικά, αυτή του άνεργου απασχολούμενου σε προγράμματα κατάρτισης ή σ' επιχειρήσεις με περιορισμένο χρόνο απασχόλησης (αφού ένα χρόνο μετά τη λήξη της επιδότησης από τον ΟΑΕΔ οι απασχολούμενοι θα μπορούν να απολυθούν, αφού πρώτα θα έχουν εξοφληθεί οικονομικά και σωματικά)... Πρόκειται δηλαδή για μια ολοκληρωτή αλλαγή της αγοράς εργασίας μέσω του σκληρού ανταγωνισμού αυτών των νέων συμβάσεων εργασίας περιορισμένου χρόνου απέναντι στις παραδοσιακές συμβάσεις εργασίας και τις οικονομικές επιβαρύνσεις που συνεπάγονται για τ' αφεντικά οι δευτερές (αποζημιώσεις σε περίπτωση απόλυσης, άδειες, επιδόματα κλπ.)."

Οι παραπάνω διαπιστώσεις δεν αποτελούν κατά την γνώμη μου μονάχα την ουσιαστική αλήθεια ως προς το πραγματικό κοινωνικό περιεχόμενο των λεγόμενων "μέτρων κατά της ανεργίας" αλλά επίσης αποτελούν κυρίως την πραγματική κατάσταση της αγοράς εργασίας αυτή τη στιγμή (η οποία χαρακτηρίζει την συντριπτική πλειοψηφία των νέων με τις συνακόλουθες σφαιρικές επιπτώσεις πάνω στην κοινωνική ζωή του ατόμου) καθώς και τις αναμενόμενες μελλοντικές προοπτικές της.

Αυτή ακριβώς η κατάσταση με διαφορετικούς όρους μπορεί να συνοψιστεί στο εξής πρώτο βασικό συμπέρασμα:

Περίπου από την βιομηχανική δομή, βασισμένη πάνω στις μεγάλες σταθερές επενδύσεις και πάνω στον προγραμματισμό, στην μεταβιομηχανική

δομή - πέρασμα πραγματοποιούμενο διαμέσου της τακτοποιητικής παρέμβασης του κράτους εισαγόμενου άμεσα μέσα στην οικονομική διαδικασία αυτή η τελευταία βασισμένη πάνω στην ελαστικοποίηση της παραγωγής, ελαστικοποίηση που καθίσταται δυνατή από τις καινούργιες τεχνολογίες, τέθηκε επιτακτικά προς αντιμετώπιση το πρόβλημα της μείωσης ορισμένων ικανοτήτων του ατόμου και της αύξησης ορισμένων άλλων.

Το γεγονός αυτό οδήγησε σε βαθιές πολιτιστικές μεταβολές, πραγματοποιημένες διαμέσου του σχολείου, των μεγάλων μέσων πληροφόρησης, του θεάματος, του ελεύθερου χρόνου, κλπ. Κατ' αυτό τον τρόπο βρίσκεται στην διαδικασία κατασκευής ένας καινούργιος άνθρωπος ικανός να προσαρμοσθεί, ένα εύκαμπτο ον, με μέτριες ικανότητες, άρα ούτε πολύ χαμηλές ούτε πολύ υψηλές, με μια τάση προς την ομαδική δουλειά, χωρίς μια ευρεία μόρφωση και χωρίς προοπτικές καριέρας ή κοινωνικής ανόδου. Η σχεδόν πλειοψηφία των νέων κατευθύνεται προς αυτές τις προοπτικές. Κατά μέσο όρο είναι πιο "ξύπνιοι", χειρωνακτικά πιο ικανοί (αλλά όχι πολύ), έχουν μια λιγότερο εντατική προπαρασκευή πάνω σε μεμονωμένους τομείς, αλλά γνωρίζουν πιο πολλά πράγματα.

Η οριζοντιοποίηση όχι μονάχα της λεγόμενης "επαγγελματικής ειδίκευσης" του νέου ατόμου αλλά και της ίδιας της κοινωνικής του προοπτικής αποτελούν πλέον μια διαγραφόμενη πραγματικότητα η οποία ακριβώς αυτή τώρα - σε αντίθεση με το πρόσφατο παρελθόν - αντιστοιχεί με τις καινούργιες παραγωγικές αναγκαιότητες του νέου μεταβιομηχανικού μηχανισμού στο σύνολο του.

Τώρα, αυτή η οριζοντιοποίηση της επαγγελματικής ειδίκευσης που αντιστοιχεί στην οριζοντιοποίηση των περιεχομένων της "γνώσης" παρέχεται απ' όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης - από το δημοτικό μέχρι τα ΑΕΙ - και που αποτελεί την σημερινή γενική τάση του εκπαιδευτικού συστήματος, διαμορφώνεται στην σημερινή κατάσταση επίσης με τρόπο οριζόντιο, δηλαδή μ' άλλα λόγια δημοκρατικό, σε αντίθεση με τον κάθετο αυταρχικό του παρελθόντος που αποσκοπούσε - σαν γενική πάντα τάση του συστήματος - στην διαμόρφωση κάθετου ειδικεύσεων.

Το κεφάλαιο και το κράτος έμαθαν πάρα πολλά από τις φοιτητικές (ειδικά μετά τον Μάη του '68) και γενικότερα κοινωνικές εξεγέρσεις αμφισβήτησης των περασμένων δεκαετιών και έτσι σήμερα δομούν το σύνολο του παραγωγικού τους μηχανισμού - όπου στην ουσία δεν υφίσταται πραγματικός διαχωρισμός μεταξύ εκμάθησης, δηλαδή των σχολείων και της λεγόμενης κυρίως παραγωγικής διαδικασίας, αλλά αποτελούν όλα ένα ενιαίο παραγωγικό σύνολο - κατά τρόπο οριζόντιο και δημοκρατικό, φυσικά κατευθυνόμενο σε τελική ανάλυση από τα κατάλληλα κέντρα.

Με άλλα λόγια, το σχέδιο του κράτους και του κεφαλαίου κατευθύνεται στη δημιουργία μιας κατάστασης αντικειμενικής κοινωνικής αστάθειας μέσα στην αγορά εργασίας και της παραγωγικής γενικότερα γιατί αυτή και όχι μια άλλη είναι η καλύτερη επιλογή για να αναδιοργανωθούν σήμερα οι διαδικασίες της εκμετάλλευσης. (Μια ειδική αναφορά χρειάζεται να γίνει κατά τη γνώμη μας - πράγμα που ο χώρος εδώ δεν μας επιτρέπει - στην καινούργια αυτή διαγραφόμενη δυναμική της σχέσης μεταξύ κοινωνικής αστάθειας στην αγορά εργασίας και στην παραγωγή γενικότερα και της δυνατότητας από πλευράς κράτους-κεφαλαίου της διαχείρισης της παραγωγής της "κοινωνικής ειρήνης" στο σύνολο της).

Αυτή τη στιγμή διευρύνουν στο έπακρο τις δυνατότητες, προτείνοντας με οριζόντιο τρόπο ένα σενάριο που στο παρελθόν είχε μονάχα τη μορφή πυραμίδας. Αλλά ακόμη και σ' οριζόντια γραμμή είναι δυνατό να οριστεί ένα απαράβατο όριο, τό-

σο πιο παγιδευτικό, σαν όριο, όσο λιγότερο ορατό και κατανοητό γίνεται να το καταστήσει κανείς. (Στην προκειμένη περίπτωση το ζευγάρι κράτος-κεφάλαιο).

Εδώ ακριβώς βρίσκεται, κατά την γνώμη μας, το πιο επικίνδυνο σημείο όλης αυτής της διαδικασίας.

Ο νέος οριζόντιος τρόπος διαμόρφωσης του σχεδίου κυριαρχίας το καθιστά φαινομενικά ανοικτό σε κάθε δυνατότητα και άρα αποτελεί έναν ακόμα πιο ευφυή τρόπο κοινωνικής ώστε στην ουσία να επιτευχθούν τα ίδια παλιά συμφέροντα εξουσίας διαμέσου ενός νέου οριζόντιου δημοκρατικού lifting.

Ο καλός υπουργός παιδείας Παπανδρέου είναι περισσότερο από σαφής όταν ανακοινώνει μια σειρά μέτρων - αποφάσεων που είναι δυνατό να γίνουν με σωστό τρόπο κατανοητά, μονάχα ύστερα από την κατάλληλη αποκωδικοποίηση: ("ΤΟ ΒΗΜΑ", 16/7/95) "...Μιλώ για την διαβίωση εκπαίδευση... Η φιλοσοφία της έννοιας αυτής, επεξεργασμένης εδώ και δεκαετίες από την ΟΥΝΕΣΚΟ και το ΟΟΣΑ, στηρίζεται σε αρχές και στόχους όπως: -Η διαβίωση εκπαίδευση στοχεύει στην συστηματική απόκτηση, ανανέωση, αναβάθμιση ή ολοκλήρωση των γνώσεων, δεξιοτήτων και αντιλήψεων που είναι αναγκαίες για την συνεχώς μεταμορφούμενη σύγχρονη ζωή, με στόχο την ολοκλήρωση και ικανοποίηση του κάθε ατόμου.

- Η διαδικασία της μάθησης δεν σταματά σε μία ηλικία - αυτό αποτελεί παραλογισμό. Είναι ανέαν σ' όλη την διάρκεια της ζωής. (Εδώ ο υπουργός θέλει προφανώς να μας θυμίσει τον γέρο Σωκράτη).

- Το σχολείο θα πρέπει να έχει ως βασικό στόχο να διαμορφώσει ένα σύγχρονο πολίτη που θα μαθαίνει το πως θα μαθαίνει σ' όλη τη διάρκεια της ζωής του.

- Θα πρέπει να υπάρχει η ευκολία να μεταπηδά ο πολίτης από τον χώρο δουλειάς στην εκπαίδευση και από την εκπαίδευση στην εργασία - καθ' όλη την διάρκεια της ζωής.

- Δεν θα πρέπει να υπάρχουν "εκπαιδευτικά αδιέξοδα" (εννοεί κάθετοι διαχωρισμοί) δηλαδή να φτάνεις σε κάποιο σημείο ή βαθμίδα και ουσιαστικά να είναι απαγορευτική η συνέχιση των σπουδών.

- Μια σύγχρονη δημοκρατική κοινωνία είναι μια κοινωνία που μαθαίνει συνεχώς."

Φυσικά όπως προείπαμε, η φιλοσοφία χρησίμευε ανέκαθεν στην ε-

σεις αυτές και συγκεκριμένα στις απαιτήσεις των πολιτών για συνεχιζόμενη εκπαίδευση, επανεκπαίδευση κλπ. Το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα όμως παραμένει τυποποιημένο, δύσκαμπτο, με συντηρητικές λογικές που εν πολλοίς συνδυάζονται με αντιλήψεις που πηγάζουν από ένα ξεπερασμένο βιομηχανικό προτύπο κοινωνίας καθώς και την προσπάθεια μονοπωλήσης από κάποιες ομάδες της αποκλειστικότητας της γνώσης στην κοινωνία μας" (Υπογράμμιση δική μας: ο υπουργός δεν αναφέρεται προφανώς στον εαυτό του).

Όπως είναι δυνατό να αντιληφθεί κανείς, περισσότερο από μια συζήτηση πάνω στην "εξασφαλισμένη" εργασία, που εκτός των άλλων έγινε πλέον - σε αντίθεση με το παρελθόν - κάτι το μυθικό και το αρχαιολογικό, γίνεται στους νέους, επίσης διαμέσου του προτεινόμενου νέου "εκπαιδευτικού μοντέλου", ένα είδος συζήτησης πάνω στις ευκαιρίες που πράγματι έχουν αυξηθεί. Πρόκειται περί μεγαλύτερων δυνατοτήτων να αποκτηθούν εμπειρίες, περί ποικίλων (και κατά προσέγγιση) γνώσεων, περί ρευστών αξιών, περί πραιότητας, περί αυτομισμού. Η ουσία του ζητήματος είναι ότι πίσω απ' όλα αυτά, ο νέος ωθείται να φτιάξει ένα ελαστικοποιημένο μοντέλο ζωής που να μπορεί να προσαρμοστεί στις αλλαγμένες συνθήκες της αγοράς εργασίας (όχι αποκλειστικά), αλλά και της επαγγελματικότητας στο σύνολο της. Επίσης, όπως είναι δυνατό να διαπιστωθεί ταυτόχρονα μέσα από τις παραπάνω δηλώσεις, η καινούργια αυτή διαδικασία επειδή προτείνεται στην ουσία κατά τρόπο οριζόντιο και αποκεντρωμένο είναι δυνατό, κατά τη γνώμη μας, να επιτεύξει την κοινωνική συναίνεση-κατά τρόπο αποτελεσματικό από' ότι τα κάθετα και αυταρχικά μοντέλα του παρελθόντος.

"...Δεν είναι λοιπόν ότι νοιάζονται τα πανεπιστήμια για ανθρώπους με περισσότερη μόρφωση, αλλά για φοιτητές με προαποκτηθείσα γνώση, τέτοια ώστε να διευκολύνουν τις λειτουργίες ενός πανίμου-μονάδας παραγωγής γρήγορων τελειοφοιτών. Η αυστηρότερη επομένως επιλογή να είναι απαγορευτική δεν έχει να κάνει παρά με την εξυπηρέτηση των άμεσα λειτουργικών αναγκών του συστήματος παραγωγής."

...Δεν θα μπορούσε να μας ικανοποιεί μια παιδεία επιλεκτική, ανελεύθερη, εμπορευματική, ανταγωνιστική,

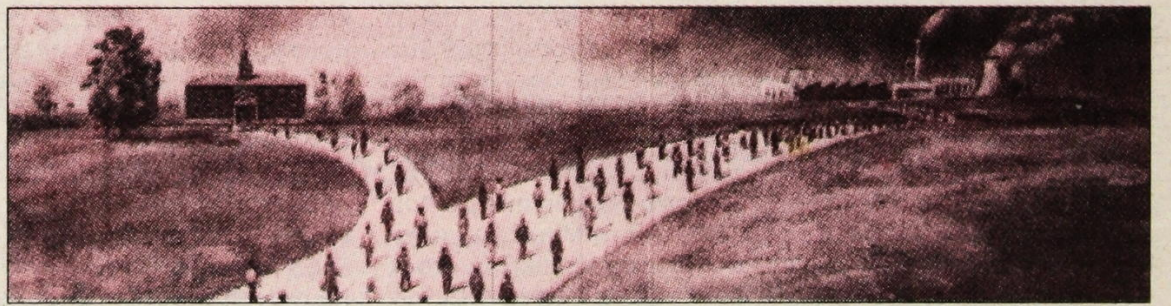
φοι - μέλη της κίνησης αναρχικών-αντιεξουσιαστών από πανίμια και σχολές στα προαναφερόμενα αποσπάσματα του άρθρου τους.

Αυτό όμως που κατά την γνώμη μου είναι απαραίτητο να γίνει κατανοητό από την πλευρά μας σήμερα, είναι ότι μονάχα ένα ελάχιστο μέρος από τους σημερινούς απόφοιτους των ΑΕΙ στην Ελλάδα και στην Ευρωπαϊκή ένωση γενικότερα, θα αποτελέσει την αυριανή άρχουσα τεχνοκρατική και διευθυντική ελίτ που το ζευγάρι κράτος - κεφάλαιο χρειάζεται για να προωθήσει το σχέδιο της κυριαρχίας.

Το διαβολικό δίδυμο, έχει πολλούς αδελφούς τα δημόσια πανεπιστήμια και τα ανάλογα ιδρύματα - που άλλοτε αποτελούσαν τα κατεξοχήν κέντρα της γνώσης - από αυτά τα περιεχόμενα που στο παρελθόν στόχευαν να δομήσουν τις νέες ελίτ εξουσίας. Η συντριπτική πλειοψηφία των ατόμων που βρίσκονται σήμερα μέσα σ' αυτά τα ιδρύματα (καθώς και στα άλλα των υπόλοιπων βαθμίδων) είναι κατευθυνόμενη άρα να δομήσει - στην καλύτερη περίπτωση τίποτε περισσότερο από ανώτερους εξειδικευμένους εργάτες, οι οποίοι μαζί μ' όλους τους υπόλοιπους αποκλεισμένους από μια συγκεκριμένη κοινωνική προοπτική, θα επανδρώσουν τον καινούργιο μεταβιομηχανικό παραγωγικό μηχανισμό στην οριζόντια πλέον κοινωνική διάρθρωση του. Αυτή ακριβώς επίσης είναι και θα εξακολουθήσει να είναι στο μέλλον η κοινωνική κατάσταση όλων αυτών των ατόμων όσον αφορά την ένταξη τους μέσα στην αγορά εργασίας, όπως την διαπιστώσαμε σε προηγούμενες παραγράφους.

Η διαπίστωση αυτή μας επιτρέπει να διατυπώσουμε το δεύτερο βασικό συμπέρασμα:

Η σημερινή τεχνολογία εγγυάται όλο και περισσότερο την πραγμάτωση ενός παραγωγικού συστήματος μέσα στο οποίο οι αποκλεισμένοι δεν θα συνεχίσουν παρά μ' ένα περιθωριακό τρόπο, διαμέσου απολεπτημένων διαδικασιών - που έτσι ή αλλιώς θα είναι ξένες ως προς την ουσιαστική φύση της παραγωγής - διαδικασίες που δεν θα επιτρέψουν καμία αναδόμηση της παραγωγικής κατάστασης πέραν του κόσμου των εσωκλεισμένων (στο σχέδιο κυριαρχίας). Η τεχνολογία θα είναι αποκλειστικά αυτών των τελευταίων και στους πρώτους θα αντιστοιχεί μονάχα μια παθητική χρήση της, που φυσικά με κανένα τρόπο δεν σημαίνει

ξουσία σαν ιδεολογικό επικάλυμμα στα καθ'αυτά υλικά της συμφέροντα, τα οποία ο υπουργός, ύστερα απ' αυτή τη σύντομη φιλοσοφική εισαγωγή, δεν παραλείπει να κατονομάσει: "Η σημερινή αναγκαιότητα για διαβίωση εκπαίδευση στην κοινότητα έχει βέβαια πιο πρακτικές επιδιώξεις". Το φάσμα της ανεργίας, η έντονη ανταγωνιστικότητα, οι τεράστιες τεχνολογικές αλλαγές μεταφέρονται στο βάρος της συνεχούς προσαρμογής (υπογράμμιση δική μας) στον πολιτικό ο οποίος καλείται να αλλάξει και να αναβαθμίσει συνεχώς τις επαγγελματικές του ικανότητες και γνώσεις, τις αντιλήψεις του, τη φιλοσοφική του ακόμη προσέγγιση στα νέα και δυσεπίλυτα κοινωνικά προβλήματα της εποχής.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει για το λόγο αυτό διαμορφώσει προτάσεις για ευέλικτα σχήματα μάθησης που θα επιτρέπουν την συνεχιζόμενη απόκτηση δεξιοτήτων, ειδικοτήσεων, επαγγελματικών προσόντων, μέσω ενός αρθρωτού συστήματος εκπαίδευσης (modular systems). ...Καλείται λοιπόν το εκπαιδευτικό μας σύστημα να ανταποκριθεί στις προκλή-

κή, προορισμένη για την κατασκευή "ειδικών", τεχνοκρατών, "στελεχών", ή και δήθεν "ανθρωπιστών" επιστημόνων, όπως δεν θα μπορούσε να μας ικανοποιεί και μια παιδεία που όλα αυτά τα χαρακτηριστικά θα έπαιρναν συνεχώς μεγαλύτερες διαστάσεις με αποτέλεσμα να λειτουργούν όλο και περισσότερο ασφυκτικά". (Σχετικά με τα νέα σχέδια στο χώρο της παιδείας, "ΑΛΦΑ", 8/7/95).

Παρόλη τη συζήτηση πάνω στις αυξημένες ευκαιρίες, τις διαπλυμένες δυνατότητες και τις ποικίλες εμπειρίες σε καθαρά επαγγελματικό επίπεδο (και όχι μόνο), η πραγματικότητα της σημερινής "παιδείας" που το ζευγάρι κράτος-κεφάλαιο προωθεί, ήταν και είναι κατευθυνόμενη να παραμείνει κοινωνικά επιλεκτική, δηλαδή ταξική με βάση πάντα τις αρχικές συνθήκες καταγωγής του ατόμου και γι' αυτό το λόγο ανελεύθερη, εμπορευματική και φυσικά με διαστρεβλωμένο τρόπο συναγωνιστική δηλαδή ανταγωνιστική.

Είναι λοιπόν περισσότερο από φυσικό να συνεχίζει να μην μας ικανοποιεί, όπως δηλώνουν και οι σύντρο-

μια αληθινή τεχνολογική κατοχή.

Σήμερα λοιπόν η κυριαρχία δεν περιορίζεται - όπως στο παρελθόν - να χτυπήσει στο χέρι ή στα πόδια, αλλά έφτασε στο σημείο να μπορεί να χτυπήσει κατ' ευθείαν στο κεφάλι, στην ίδια την παραγωγή αλλά κυρίως στην κοινωνική διάχυση της γνώσης. Το ίδιο το κεφάλαιο μετατρέπεται σταδιακά σε καθαρή γνώση, είναι η κατοχή της γνώσης. Οι κυρίαρχοι απ' αυτήν κυρίως στοχεύουν να μας αποκλείσουν τώρα με τρόπο τελειωτικό και όχι τόσο από τον πλούτο του χρήματος και της παραδοσιακής ιδιοκτησίας του παρελθόντος.

Το επαναστατικό σχέδιο κοινωνικής αλευθέρωσης, όπως έχουμε και σε άλλες ευκαιρίες διαπιστώσεις, οφείλει σήμερα να διαρθρωθεί, ποσοτικά και ποιοτικά, με εντελώς διαφορετικούς τρόπους απ' αυτούς του παρελθόντος, ώστε να κατορθώσει να δημιουργήσει τις προοπτικές πραγματικής ελευθερίας και δικαιοσύνης του μέλλοντος. Αλλά αυτή είναι μια άλλη συζήτηση.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ